

ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

ปริญญานิพนธ์

ของ

รัชณี โปฟ้า

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

กันยายน 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

บทคัดย่อ
ของ
รัชณี โพธิ์ฟ้า

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
กันยายน 2546

h 220.711

h 231.711

รัชนี้ โปฟ้า. (2546) . ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์

ภาคกลาง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย
วีระวัฒนานนท์ , อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรพงษ์.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และ
สื่อการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรเพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษา
อังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ได้แก่ นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัย
นาฏศิลป์กรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลป์
สุพรรณบุรี สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545
รวมทั้งสิ้น 350 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
คือแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่
ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน
แบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษใน
4 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านอยู่ใน
ระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ พบว่า ทั้งนักศึกษาชายและหญิงเห็นว่ามี
ปัญหาโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2. นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาเอกที่แตกต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามสาขาวิชาเอก
ที่แตกต่างกันใน 4 ด้าน โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษาที่
เรียนสาขาวิชาเอกคีตศิลป์มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสื่อการ
เรียนการสอนแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์และสาขาวิชาเอกดุริยางค์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับ
การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบ
เทียบเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันใน 4 ด้าน โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อ
พิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 – 2.49 และ
เกรดเฉลี่ยสะสมน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านผู้เรียนแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

PROBLEMS OF ENGLISH TEACHING AND LEARNING IN COLLEGE
OF DRAMATIC ARTS IN THE CENTRAL REGION

AN ABSTRACT
BY
RUTCHANEE PHOFAR

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University
September 2003

Rutchanee Phofar. (2003). *Problems of English Teaching and Learning in College of Dramatic Arts in the Central Region*. Master thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Dr. Vinai Veeravatnanond, Dr. Suwaporn Tungsomworapongs.

The purposes of this research were to study and to compare the opinions on the problems of English teaching and learning in the college of dramatic arts in the central region. The problems were categorised into four aspects which were teacher, student, curriculum and instruction media of the students in advanced dramatic arts level classified by gender, academic major and G.P.A in English subject.

The sample for the study consisted of 350 advanced dramatic arts level students in Bangkok college of dramatic arts, Angthong college of dramatic arts, Lopburi college of dramatic arts and Suphanburi college of dramatic arts during the second semester of the 2002 academic year. The instrument used for data collection was a five rating scale questionnaire. The statistical methods used in this study were percentage, mean, standard deviation, t-test, One Way Analysis of Variance and Scheffe' Method.

Research finding were the following:

1. The opinions on the problems in English teaching and learning in teacher, student, curriculum and instruction media of the students with different gender were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were no significant difference in overall and each aspect.

2. The opinions on the problems in English teaching and learning in teacher, student, curriculum and instruction media of the students with different academic majors were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were significant difference between the opinions of the students who in Vocal music major and the opinions of the students who in Drama major, and between the opinions of the students in Vocal music major and the opinions of the student in Classical music major in instruction media aspect.

3. The opinions on the problems in English teaching and learning in teacher, student, curriculum and instruction media of the students with difference G.P.A. in

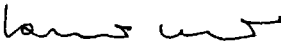
English subject were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were significant difference between the opinions of the students who get G.P.A. 2.00- 2.49 in English subject and the opinions of the students who get G.P.A. less than 1.99 in English subject in teacher aspect at the level of .05

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

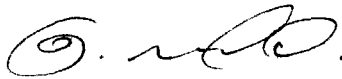
ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

ของ
นางสาวรัชณี โปฟ้า

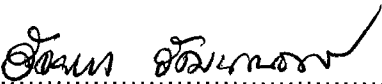
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ ๔๔ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระวัฒนานนท์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรพงษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความสะดวกเมตตากรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระวัฒนานนท์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร. สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนางรงค์ อาจารย์ ดร. อรรถพล โพธิสุข ที่ได้กรุณารับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์เพิ่มเติม และกรุณาให้คำแนะนำแก้ไขปริญญานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี อาจารย์การุณ สุทธิกุล ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี อาจารย์กัญญา ทองมัน อาจารย์สนธยา ยิ่งบุญ อาจารย์สมชาย มัลลียงษ์ และอาจารย์บานชื่น ปัญญาเรือง ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยตรวจแก้ไขให้ข้อเสนอแนะในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ที่เสียสละทุนทรัพย์ให้การสนับสนุนการเรียน ให้กำลังใจและห่วงใยผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบคุณอาจารย์มณี เทพาชมภู ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาทางด้านสำนวน ภาษา รวมทั้งขอขอบคุณญาติพี่น้อง เพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาการอุดมศึกษา ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัยครั้งนี้ ที่ไม่ได้เอ่ยนาม ณ ที่นี้ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและให้แรงใจในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา และครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน

รัชณี ไบฟ้า

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
	ความสำคัญของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
	สมมุติฐานในการวิจัย.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	*ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	7
	คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของผู้สอน.....	8
	คุณลักษณะของผู้เรียน.....	17
	ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร.....	20
	สื่อการเรียนการสอน.....	23
	การวัดและการประเมินผล.....	27
	วิทยาลัยนาฏศิลป์.....	29
	การจัดการศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	31
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	35
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	76
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	76
วิธีดำเนินการวิจัย.....	76
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
อภิปรายผล.....	78
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	82
ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป.....	83
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	92
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยและหนังสือขอความอนุเคราะห์ การตอบแบบสอบถาม.....	93
ภาคผนวก ข รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามและหนังสือ ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจแบบสอบถาม.....	105
ภาคผนวก ค คำอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ และค่าความเชื่อมั่นของ แบบสอบถาม.....	109
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	111

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับกลับคืนสมบูรณ์.....	37
2	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	40
3	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหา การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน.....	41
4	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายชื่อ.....	42
5	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายชื่อ.....	43
6	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ.....	44
7	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	45
8	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	46
9	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายชื่อ จำแนกตามเพศ.....	47
10	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายชื่อ จำแนกตามเพศ.....	48

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

11	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ.....	49
12	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ.....	51
13	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาเอก...	52
14	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	53
15	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	54
16	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	55
17	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	57

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

18	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม วิชาภาษาอังกฤษ.....	58
19	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	59
20	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	62
21	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	65
22	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	68
23	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	70
24	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	71

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

25	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัย
นาฏศิลป์ภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	72
26	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน
จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	73
27	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง
วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในด้านผู้สอน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ.....	74
28	จำนวนความถี่ของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษาระดับ
นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กลางภาค เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน....	75

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันโลกได้ก้าวเข้าสู่ความเจริญทางเทคโนโลยีการสื่อสารหรือที่เรียกกันว่า เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร (Information Technology) ข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ และทุก ๆ กิจกรรมในการดำรงชีวิตทั้งเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม และการศึกษามีการเชื่อมโยงติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกันบนโลกอย่างสะดวกรวดเร็ว โดยมีภาษาสากลคือภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารสำคัญของโลก ด้วยเหตุนี้การมีความรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง (สุทธิพงศ์ ยงค์มกล. 2544) ในประเทศไทย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยมีทักษะความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาได้นั้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลและหน่วยงานการศึกษาต่าง ๆ จะได้ให้ความสำคัญมาโดยตลอด ดังเช่นได้มีมติจากการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2538 ให้กำหนดสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นสาขาวิชาที่ขาดแคลนกำลังคนเพิ่มขึ้นอีกสาขาวิชาหนึ่ง จากจำนวนสาขาวิชาที่ขาดแคลนที่ได้มีการกำหนดไว้ก่อนหน้านี้แล้ว 14 สาขาวิชา (จรัสวัฒน์ ไตรรัตน์ .2539 : 69) นอกจากนี้ กาญจนนา นาคสกุล (2538 : 34) ได้กล่าวไว้ว่าวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกบรรจุให้เป็นวิชาบังคับให้เรียนในโรงเรียนมาตั้งแต่ได้มีการจัดเป็นระบบโรงเรียนแบบตะวันตก มาจนถึงบัดนี้ก็นานกว่า 100 ปีแล้ว มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่คนไทยก็ยังใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ดีอยู่

วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร จัดเป็นสถาบันการศึกษาที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่ผลิตครูสอนศิลปะ และอาชีพศิลปิน ในระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ของทางราชการ
2. เพื่อบำรุงรักษา และเผยแพร่นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
3. เพื่อให้ศิลปินทางดนตรีและละครภายในประเทศ มีฐานะเป็นที่ยกย่องในนานา

ประเทศ

จะเห็นว่าจุดมุ่งหมายของวิทยาลัยนาฏศิลป์ไม่เพียงแต่การอนุรักษ์และถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมของชาติในประเทศเท่านั้นแต่ยังมีหน้าที่เผยแพร่วัฒนธรรมประจำชาติสู่นานาชาติด้วย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถเป็นตัวแทนในการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมของชาติสู่สังคมโลกได้อย่างภาคภูมิ เพราะการเรียนวัฒนธรรมจากภาษานั้นจะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมได้มากกว่า

มีหลักฐานมากกว่า ทำให้การซึมซับ การยืมวัฒนธรรมได้มีเวลาจัดแจงตัวเองไม่ให้อวัฒนธรรม กระแสใดกระแสหนึ่งถูกกลืนง่ายจนเกินไป ทำให้มีเวลาได้เลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมแก่วัฒนธรรมของตน (ประพจน์ อัครวิรุฬหการ. 2539 : 19)

แม้ว่าภาษาอังกฤษจะเป็นวิชาที่สำคัญและจำเป็นสำหรับนักเรียนและนักศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นก็ตามซึ่งนักเรียนนักศึกษาน่าจะมีความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ติดต่อสื่อสารได้เป็นอย่างดี แต่สภาพความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น กล่าวคือนักเรียน นักศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ยังไม่สามารถใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ เพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากการเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์จะเน้นการปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์เป็นส่วนใหญ่ ทางด้านวิชาสามัญจะมีบทบาทน้อย ซึ่ง มัลลย์พร นุคาคม (2545 : สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีปัญหาการเรียนทักษะด้านการพูดมากที่สุด เนื่องจากอายุที่จะพูดภาษาอังกฤษ และส่วนใหญ่สนใจทางด้านวิชาเอกของตนเองมากกว่าวิชาสามัญ สอดคล้องกับความเห็นของบานชื่น ปัญญาเรือง (2545 : สัมภาษณ์) ที่กล่าวว่า ธรรมชาติของนักเรียนนาฏศิลป์โดยทั่วไปส่วนใหญ่จะขาดความสนใจต่อการเรียนวิชาสามัญ แต่จะสนใจและตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาเอก ส่วน ดารณิดันตวิวงศ์ไชยชาญ (2545 : สัมภาษณ์) ให้ความเห็นเห็นว่า นักเรียน นักศึกษาจะให้ความสนใจในการเรียนน้อย ไม่ชอบการเขียน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานการเขียนโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ค่อนข้างต่ำ ไม่สามารถจะนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้คล่องแคล่ว เนื่องจากยังขาดทักษะการฟังและการพูด และขาดการฝึกฝนอย่างหนักและต่อเนื่อง จันทรแรม นางพินิจ (2545 : สัมภาษณ์) กล่าวถึง ปัญหาที่พบมากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ คือ ทางด้านทักษะการฟัง และพูด สาเหตุเนื่องจากนักเรียนไม่มีความมั่นใจในตนเองเกรงว่าถ้าพูดออกไปแล้วจะผิดพลาด ในขณะที่ วันเพ็ญ เรือนทอง (2545 : สัมภาษณ์) ให้ความเห็นเห็นว่า นักเรียนจะชอบกิจกรรมการแสดงออกมากกว่าการเรียนที่เน้นเนื้อหาวิชา และสนธยา ยิ่งบุญ (2545 : สัมภาษณ์) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาที่เป็นปัญหามากคือ ทักษะการฟังและพูด นักเรียนยังขาดความมั่นใจ ไม่กล้าพูด เพราะกลัวเกิดข้อผิดพลาด และเห็นความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งที่ผู้สอนได้พยายามชี้ให้เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ แต่นักเรียนจะคิดว่าภาษาอังกฤษนั้นโอกาสที่จะนำไปใช้น้อย เพราะไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน นักศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์จะอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ

และจากการรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับ
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ในสถานศึกษาที่จัดการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา ปีการศึกษา
2542 เขตการศึกษา 5 พบว่า นักศึกษามีผลการประเมินผ่านเกณฑ์ระดับเขตเพียง 2 สังกัด คือ
สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ ส่วนสังกัดที่ไม่ผ่านเกณฑ์
ระดับเขต คือ กรมอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรมศิลปากร และ
กรมพลศึกษา ซึ่งได้สรุปถึงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาทำคะแนนได้ค่อนข้างต่ำ คือ
(สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 5. 2543 : 40)

1. นักศึกษามีพื้นฐานไม่ดีมาตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูขาดทักษะใน
การสอน จึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจ และไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ
2. นักศึกษาสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ จึงหันมาเรียนสายอาชีพซึ่งไม่เห็น
ความสำคัญของภาษาอังกฤษ
3. สถานศึกษาบางแห่งขาดแคลนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ครูผู้รับหน้าที่สอน
นั้นมีการะงานมากเกินไป การสอนจึงขาดประสิทธิภาพและส่งผลถึงการเรียนของนักศึกษาด้วย
4. สถานศึกษาบางแห่งใช้ครูที่ไม่จบสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรง มาทำการสอน
ทำให้ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร
5. คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาบางแห่งค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษา
ที่เข้าเรียน มีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ครูผู้สอนต้องพยายามปรับให้มีพื้นฐานเดียวกัน ก่อนที่จะเริ่ม
สอนตามหลักสูตรได้ ทำให้การเรียนรู้ล่าช้า เรียนไม่ทัน

นอกจากนี้การเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ยังไม่มีการปรับเปลี่ยน ปรับปรุงโดย
เฉพาะอย่างยิ่งระบบการผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับสภาพที่เปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยี
สมัยใหม่ และตลาดแรงงานเพื่อให้สอดคล้องกับการแข่งขันทางเศรษฐกิจ (นริรัตน์ วิจิตรแก้ว.
2542 : 3) ซึ่งตามสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน จำนวนนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์มีจำนวน
ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ประกอบกับการสมัครเข้าทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ นั้น คุณสมบัติ
ประการหนึ่งของผู้สมัคร คือจะต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีจึงจะได้
รับการพิจารณา ดังนั้น การปรับคุณภาพของนักศึกษาให้ดีขึ้นย่อมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้
การพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน โดยการส่งเสริมให้นักศึกษา มีความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยในการเปิดโอกาสการทำงานในตลาด
แรงงานได้มากขึ้น

ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนวิชาภาษา
อังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้มากยิ่งขึ้น ด้วยการศึกษาดังปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษา
อังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้งใน ด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ให้
ลึกซึ้งลงไปว่ามีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมากหรือน้อยเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อที่จะศึกษารวบรวม

ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ได้เรียนวิชา ภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์มาเป็นระยะเวลา 7 – 8 ปี แล้ว แต่ส่วนใหญ่จะให้ความเห็นว่า เขายังมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ทั้งนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่าการเรียนการสอนจะได้ผลดีนั้นต้องประกอบด้วยความพร้อมในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ซึ่ง วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 59-60) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการเรียนการสอนมีอยู่ 5 องค์ประกอบ คือ 1. ผู้เรียน 2. ผู้สอน ได้แก่ บุคลิกภาพของผู้สอน ความรู้ของผู้สอน 3. อุปกรณ์การเรียนการสอน 4. สภาพแวดล้อม เช่น เสียง แสง สภาพแวดล้อมในห้องเรียน ความร้อน หรือการบริหารงานต่าง ๆ 5. เงื่อนไขอื่น ๆ เช่น หลักสูตร เนื้อหาวิชา และช่วงเวลาที่มีการเรียนการสอนของแต่ละวิชา สอดคล้องกับความคิดเห็นของ วชิระ ชาวหา (2534 : 62) ที่กล่าวว่า องค์ประกอบทางด้านการเรียนการสอนที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และความสำเร็จในการศึกษาของนิสิตนั้นมี 6 องค์ประกอบ คือ หลักสูตรและเนื้อหาวิชา คุณลักษณะของอาจารย์ในการสอน บุคลิกของอาจารย์ อุปกรณ์การสอน ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิต และการประเมินผลการเรียนการสอน ทั้งนี้ เมื่อเราทราบว่ามีปัญหาในด้านใด จะได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงในด้านนั้น ๆ ซึ่งในการปรับปรุงการเรียนการสอนนั้น ครูจะต้องรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ต้องทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาความต้องการของนักเรียนเสียก่อน เพื่อที่จะได้จัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกัน

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรเพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ได้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวม เพื่อจะได้นำข้อมูลจากงานวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 350 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 เพศ ประกอบด้วย

- 1) เพศชาย
- 2) เพศหญิง

2.1.2 สาขาวิชาเอก ประกอบด้วย

- 1) สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์
- 2) สาขาวิชาเอกดุริยางค์
- 3) สาขาวิชาเอกคีตศิลป์

2.1.3 เกณฑ์เฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 4 ระดับคือ

- 1) 3.50 – 4.00
- 2) 2.70 – 3.49
- 3) 2.00 – 2.69
- 4) น้อยกว่า 1.99

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เจตคติ บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

2. วิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง สถาบันการศึกษาสังกัดกรมศิลปากรที่จัดการเรียนการสอนเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ 12 แห่ง ทั่วประเทศ ในงานวิจัยนี้หมายถึง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ได้แก่ วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี

3. ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ข้อขัดข้องที่ทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ อันได้แก่ปัญหา 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสื่อการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาด้านผู้สอน หมายถึง ข้อขัดข้องในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอน ได้แก่ ความรู้ความสามารถของผู้สอน วิธีการสอน การเตรียมการสอน ความรับผิดชอบและบุคลิกภาพของผู้สอน

3.2 ปัญหาด้านผู้เรียน หมายถึง ข้อขัดข้องในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถทางทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ความเอาใจใส่ ความรับผิดชอบ อ่อนเพลียเบื่อหน่าย ความวิตกกังวลในการเรียน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และการมีกิจกรรมฝึกซ้อมงานแสดง

3.3 ปัญหาด้านหลักสูตร หมายถึง ข้อขัดข้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับตัวหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้แก่ วัตถุประสงค์ โครงสร้าง เนื้อหาวิชา และการวัดผลประเมินผล

3.4 ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน หมายถึง ข้อขัดข้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ สื่อไม่ทันสมัย มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ขาดประสิทธิภาพและคุณภาพในการใช้งาน

4. เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ที่เรียนมาตั้งแต่ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 1 ถึงระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 3 โดยคิดจากผลสอบปลายภาคจำนวน 6 ภาคเรียน

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาชายและหญิงมีปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

2. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาเอกต่างกัน มีปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและจัดลำดับตามสาระดังนี้
ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของผู้สอน
คุณลักษณะของผู้เรียน ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร สื่อการเรียนการสอน
การวัดผลประเมินผล วิทยาลัยนาฏศิลป การจัดการศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป

ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุด ภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2391 ในรัชสมัยของ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 โดยพวกมิชชันนารีชาวอเมริกันได้จัดให้มีการ สอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กในหมู่บ้านมอญใต้ คลองบางหลวง และได้มีเจ้านายและข้าราชการ จำนวนมากสมัครเรียนภาษาอังกฤษกับคณะมิชชันนารีชาวอเมริกัน จนมีความรู้ภาษาอังกฤษ แดกจกาน ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 พระองค์ทรง เล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ได้ทรงพระราชดำริเห็นว่า การเรียนรู้ภาษา อังกฤษเป็นทางนำไปสู่ความรู้วิชาการของประเทศตะวันตก ความเข้าใจในสภาพการเมืองใน ยุโรป และเพื่อให้ประเทศสามารถรักษาเอกราชไว้ได้ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ จ้างครูฝรั่งมาถวายการสอนภาษาอังกฤษแก่ราชโอรส และราชธิดาในราชสำนัก

ภาษาอังกฤษเริ่มมีบทบาท และความสำคัญในวงการศึกษาของไทยยิ่งขึ้น ในรัชสมัย ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ได้มีพระบรมราชโองการตั้งโรงเรียน สอนภาษาอังกฤษขึ้นในพระราชวัง โดยจ้างชาวต่างประเทศมาทำการสอนพระเจ้าน้องยาเธอ และนักเรียนโรงเรียนมหาดเล็กหลวง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2424 ได้โปรดเกล้าฯ ให้มีการสอนวิชา ภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ นับเป็นครั้งแรกที่มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นทางการในประวัติการศึกษาของไทย และนับตั้งแต่นั้นมาก็มีการเรียนการสอนวิชาภาษา อังกฤษในโรงเรียนต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ไม่เพียงแต่ระบบการศึกษาของไทยเท่านั้นที่ ให้ ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประชาชนทั่วไป นักการศึกษา ครูอาจารย์ และ แม้แต่นักเรียนเองต่างก็ยอมรับความสำคัญเช่นกัน (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 12 -13)

จะเห็นได้ว่าจุดเริ่มแรกของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้ใช้เจ้าของภาษาเป็นครูสอนทั้งสิ้น ซึ่งก็ตรงจุดประสงค์ของการสอนภาษาและสามารถปฏิบัติได้ เนื่องจากจำนวนนักเรียนน้อยจำกัดอยู่ในวงแคบ ครั้นต่อมาเมื่อภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น และเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรทางการศึกษา ดังนั้นการที่จะจ้างครูเจ้าของภาษาทั้งหมดมาสอนย่อมจะเป็นไปไม่ได้ต้องอาศัยครูไทย ถ้าเป็นครูไทยที่มีความรู้ดีพอก็ไม่เกิดปัญหา แต่เนื่องจากจำนวนนักเรียนมีจำนวนมากขึ้นการที่จะจำกัดเฉพาะครูที่มีความรู้ดีเท่านั้นในการสอน ย่อมทำได้ไม่ทั่วถึง ดังนั้นปัญหาต่าง ๆ ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ตามมาจึงมีอยู่เสมอในทุก ๆ ด้าน (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 2)

คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของผู้สอน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เปลี่ยนจากการสอนที่เน้นไวยากรณ์ เป็นแนวการสอนแบบสื่อความหมาย (Communicative Approach) คือเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างถูกต้อง แต่บทบาทของผู้สอนยังเป็นสิ่งสำคัญ เพราะผู้สอนสามารถจะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและประสบความสำเร็จได้ ทั้งนี้ผู้สอนต้องมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ มีความสามารถในการจัดการเรียนการสอน รู้หลักจิตวิทยา และศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา

มิลเลอร์ (Miller. 1987 : 40-41) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูภาษาอังกฤษที่ดีว่า ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดของการสอน คือ ตัวครูและวิธีการสอนของครู อันจะทำให้นักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อประสบความสำเร็จในการเรียนรู้
2. มีความคิดสร้างสรรค์ การสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรหากิจกรรมมาช่วยให้นักเรียนสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกมเพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว
3. มีอารมณ์ขัน อารมณ์ขันของครูจะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด และลดความกังวลใจให้กับนักเรียน ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันเพิ่มขึ้นเพราะได้หัวเราะด้วยกัน นักเรียนเรียนด้วยความสนุก การเรียนการสอนก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพราะนักเรียนไม่กลัวที่จะตอบผิดหรือพูดน้อย
4. ทักทายนักเรียน การพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนจะทำให้ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และท้าทายให้นักเรียนโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน เนื่องจากการใช้ภาษาด้วย

5. การเขียนการบ้านติดไว้บนกระดานด้านซ้ายมือก่อนทำการสอนในแต่ละคาบ เพื่อว่าครูจะได้ไม่ต้องรีบร้อนให้การบ้านเมื่อได้ยินสัญญาณหมดเวลา

6. ไม่ให้การบ้านมาก เมื่อนักเรียนมีวันหยุด หรือไม่ควรให้การบ้านเมื่อทราบว่านักเรียนจะมีการทดสอบวิชาใดก็ตามในวันถัดไป

7. ทักทายนักเรียนด้วยอารมณ์แจ่มใส

8. ให้เวลาสักครู่แก่นักเรียนหลังการทักทายประจำวัน เพื่อสังเกตว่านักเรียนแต่ละคนมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เช่น ดัดผมใหม่ สวมเสื้อใหม่ หรืออื่น ๆ

9. ควรมีการทดสอบการเขียนทุกวัน

10. จัดระเบียบในการแจกจ่ายและรวบรวมกระดาษคำตอบ

11. ให้นักเรียนเก่งออกมาหน้าห้องและตั้งคำถามถามเพื่อน ๆ

12. คำนึงกระดาษคำตอบแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนบันทึกคะแนนของตัวเองลงในสมุด เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบความก้าวหน้าของตนเองก่อนการสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ริเวอร์ส (Rivers.1968) ได้สรุปคุณลักษณะที่ครูภาษาอังกฤษพึงมีคือ

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชา นักเรียนจะสังเกตพบได้อย่างรวดเร็วว่าครูมีความรู้ในเนื้อหาวิชาจริงหรือไม่ และความเชื่อมั่นในตัวครูจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้

2. บุคลิกภาพที่ดีของครู ครูกับวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ฉะนั้นในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน ความรู้สึกของนักเรียน ภาษาอังกฤษก็คือครู ถ้าไม่ชอบครูก็ไม่ชอบภาษาอังกฤษด้วย

3. การปรับปรุงตนเองเป็นสิ่งที่ควรทำ ครูควรยอมรับข้อบกพร่องของตนเองเป็นสิ่งที่ดี ไม่ควรจะดาวน์ดีใจหรือเสียใจในสิ่งที่ตามมา

4. ความพอใจของการแสดงท่าทาง ครูไม่ใช่โครงกระดูกเคลื่อนที่ ครูต้องควบคุมลักษณะการเคลื่อนไหวของตัวเองได้

5. น้ำเสียงของครู ครูภาษาอังกฤษเสียงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก (รองจากสมอง)

6. ลักษณะเฉพาะตัว เพื่อให้เป็นบุคคลที่ประทับใจ ครูควรเป็นบุคคลที่น่าสนใจคือบุคคลที่สนใจในความเป็นมนุษย์ รวมทั้งสนใจการสอนด้วย

เกอรัวาร์ด (Girard. 1977 : 100) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นจากนักเรียนชาย หญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของครูสอนภาษาอังกฤษที่ตนต้องการได้คำตอบดังนี้ คือ

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ

2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน

3. อธิบายชัดเจน

4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง

5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง

6. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนอุปกรณ์ได้ดี

ประนอม สุรัสวดี (2537 : 3-4) ได้กล่าวว่าบทบาทของครูภาษาอังกฤษควรเป็นดังนี้

1. บทบาทของครูในฐานะ ผู้ควบคุมดูแลการเรียนการสอน (Controller)
2. บทบาทของครูในฐานะ ผู้รวบรวมและเลือกกิจกรรม (Organizer) ที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย แต่ละสภาพสังคมที่ครูรับผิดชอบ
3. บทบาทของครูในฐานะ ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม (Participant) ที่ครูจัดให้เด็กได้ใช้ภาษาแต่ละชั่วโมงของการเรียน
4. บทบาทของครูในฐานะ ผู้คอยให้ข้อมูล (Resource) หรือแก้ไขสิ่งที่เด็กทำกิจกรรมการพูดภาษาในชั้นเรียนหรืองานเขียนของเด็ก
5. บทบาทของครูในฐานะ ผู้บอกบท (Promter) โดยการกระตุ้นให้เด็กได้แสดงออกโดยการพูดสื่อสาร
6. บทบาทของครูในฐานะ ผู้ประเมิน (Assessor) คอยฟังและแก้ไข
7. บทบาทของครูในฐานะ ผู้อำนวยบริการ (Facilitator) ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ประพาศน์ พุทธิธิประภา (Prapart Brudhiprabha. 1984 : 4) ได้สรุปคุณสมบัติของครูภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. มีความสามารถในทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษพอเพียงที่จะปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
2. มีความรู้ด้านวิชาภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. เข้าใจหลักเกณฑ์ในการสอนภาษา (Language Pedagogy) โดยใช้ทฤษฎี เทคนิค และวิธีการสอนอย่างเหมาะสม
4. เข้าใจนโยบายภาษาต่างประเทศ สภาพการศึกษา ระบบโรงเรียน และความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรและในสังคม

บลูม (Bloom. 1976 : 115 – 126) ได้กล่าวถึงคุณภาพการสอนที่ดีของครูว่า มีลักษณะ 15 ประการ ดังนี้คือ

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง

4. การวางแผน เตรียมการสอน และความพร้อมของครู
5. ผู้เรียนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมาย และขั้นตอนในการทำงาน
6. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก
7. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
8. การเปลี่ยนแปลงกิจกรรม
9. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
10. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
11. การควบคุมอารมณ์ของครู
12. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน
13. การให้ค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น
14. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา
15. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

นิพนธ์ วรรณเวช (2538 : 45) กล่าวว่า คุณลักษณะของครูที่เอื้ออำนวยต่อการสร้างสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนที่ดีนั้น มีคุณลักษณะ เช่น การมีความรู้ ครูต้องมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพครูเป็นอย่างดี มีประสบการณ์ และทักษะการสอน กล่าวคือประสบการณ์ช่วยให้ครูได้เข้าใจปัญหาและสภาพการณ์ตามความเป็นจริงมากขึ้นส่วนด้านทักษะในการสอนครูต้องมีความสามารถในการสอนรู้จักใช้วิธีการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาและสภาพสังคม

ทิพวัลย์ มาแสง กล่าวว่าศาสตร์ที่ผู้สอนควรรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีดังนี้ (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 13-15)

1. วิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) วิชาที่เกี่ยวข้องกับ

ก. วิชาภาษาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ซึ่งวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษามากที่สุด เพราะวิชาภาษาศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวกับภาษาโดยตรง นอกจากนี้วิชานี้ยังได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ ซึ่งการวิเคราะห์ในรูปของประโยค คำ หน้าที่ ที่มา และความหมาย

ข. วิชาสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics) วิชาที่กล่าวถึงสังคมที่มนุษย์อยู่ร่วมกัน มีการสื่อความหมายกันด้วยภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน และภาษาของคนที่อยู่ในชุมชนนั้น ๆ เพราะภาษาเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่และลักษณะทางสังคมนั้น

ค. วิชาจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) วิชาที่กล่าวถึงภาษาและความสัมพันธ์กับมนุษย์ในด้านบุคลิก พฤติกรรม การเรียนรู้ ประสบการณ์ ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพของบุคคลแต่ละคนมุ่งถึงความสามารถในการใช้ภาษา
2. ประสบการณ์ต่าง ๆ ทางภาษาที่เพิ่มขึ้นสามารถจะเปลี่ยนบุคลิกของคนได้

3. ภาษาและแนวความคิดที่มีผลต่อกัน การเรียนภาษาต้องอาศัยทั้งการ เรียนรู้ทางสมองและความคิด การเรียนภาษานั้นเป็นการรับรู้รูปแบบของเสียง คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ โดยการศึกษาในรูปแบบเหล่านี้ทั้งหมด

4. พฤติกรรมทางภาษาของแต่ละคนขึ้นอยู่กับ

- ความสามารถภายใน เช่น ความถนัด โครงสร้างทางบุคลิก
- อิทธิพลภายนอก มีผลต่อพฤติกรรมทางภาษา เช่น สภาพสังคม ในบ้านและนอกบ้าน การประกอบอาชีพ เพื่อนฝูงความสามารถ ของแต่ละบุคคล (ซึ่งไม่เหมือนกัน) ในการผสมผสานความรู้เดิมกับ ความรู้ใหม่ที่ได้รับ

2. วิชาจิตวิทยา (Psychology) ให้ความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษา

2.1 การเรียนรู้นั้นจะเกิดขึ้นได้เมื่อสิ่งที่ตนเรียนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ความต้องการ และประสบการณ์

2.2 การสอนเนื้อหาใหม่ไม่ควรสอนตั้งแต่ง่ายไปหายากตามลำดับ

2.3 การฝึกและการทำซ้ำ ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความจำความแม่นยำ และ คล่องแคล่วในการใช้ภาษา

2.4 การฝึกซ้ำ ๆ นั้นจะต้องเว้นช่วงในการฝึกให้พอดี ควรมีการทบทวนด้วย

2.5 ในขณะที่ทำการสอน ควรแสดงอาการยอมรับ ข้อถูกต้องและข้อผิดพลาดของ นักเรียนโดยครูจะต้องบอกให้ทราบทันที อาจจะด้วยอาการ ทำทางหรือคำพูดว่าคำตอบนั้น ถูกต้องหรือไม่

2.6 การเรียนรู้อาจได้เร็วขึ้น ถ้าสิ่งที่เรียนมีความหมายในด้านวัฒนธรรมหรือ สภาพทางสังคม การสร้างบทเรียนที่มีบทฝึกที่มีประโยชน์มีความหมายและนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ นักเรียนจะเรียนได้เร็วและจำได้ดี

2.7 ควรให้ผู้เรียนได้รู้ถึงลำดับของทักษะทางภาษาว่าสิ่งใดเกิดขึ้นก่อนและหลัง (ฟัง-พูด อ่าน - เขียน)

2.8 ความสามารถในการเรียนภาษาจะแสดงให้ทราบว่า นักเรียนควรเรียนภาษาใน ขั้นสูงต่อไปหรือไม่

2.9 ควรสอนจากสิ่งที่ไม่ซับซ้อนไปหาสิ่งที่ซับซ้อน จากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้

2.10 ครูควรทราบถึงความสามารถและความแตกต่างของแต่ละบุคคลว่าแต่ละคนจะ เรียนรู้ได้ไม่เท่ากัน และมีวิธีการเรียนของตนต่างกันไป

2.11 การใช้อุปกรณ์ในการสอนช่วยประกอบการสอน และการอธิบายจะทำให้ การเรียนรู้ดียิ่งขึ้น

2.12 การสร้างสถานการณ์ในการสอนจะทำให้บทเรียนมีความหมาย และนักเรียน จดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

2.13 การสอนคำ หรือความหมายของคำควรให้ความหมายที่อยู่ในรูปของประโยค จะทำให้เข้าใจความหมายดีขึ้น

2.14 การสอนเนื้อหาไวยากรณ์ใหม่ควรยกตัวอย่างจากเรื่องที่เคยเรียนและเคยพบ เห็นมาแล้ว

2.15 ไม่ควรทำบทเรียนให้ยากจนเกินไป เพื่อผู้เรียนได้เกิดความสนใจเกิดความ สำเร็จมีมานะและพยายามต่อไป ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้

2.16 การสร้างบทเรียนควรให้เนื้อหาสัมพันธ์กันตลอด จะทำให้น่าสนใจและไม่ น่าเบื่อ

2.17 ครูผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการชี้แนวทางและแนะนำ ควรจะเป็นผู้ที่ กระตือรือร้นและมีอารมณ์คล้อยตามบทเรียน ซึ่งจะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

3. วิชามนุษยวิทยา (Anthropology)

จากผลการศึกษาค้นคว้าของนักมานุษยวิทยาได้เห็นว่า ภาษาเป็นสิ่งที่แสดงถึง วัฒนธรรมและประเพณีของชุมชนชนนั้น นอกจากนี้ คำและแบบของภาษาจะแสดงให้เห็นถึง ประสิทธิภาพของผู้พูดมีสิ่งหนึ่งที่สนับสนุนข้อความนี้ได้แก่การแปล ซึ่งมีกล่าวในหนังสือวิธีสอน หลายเล่มว่าการแปลเป็นศิลปะซึ่งไม่เพียงแต่อาศัยความรู้ทางภาษาอังกฤษอย่างดีเท่านั้น ยัง ต้องอาศัยความรู้ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษ และภาษา ของผู้แปลเป็นอย่างดี จึงจะแปลได้อย่างถูกต้อง มีความหมายตรงตามกับผู้เขียน (เจ้าของภาษา) เขียนไว้

การสอนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์สูงสุด ผู้สอนควรจะรู้จักวิทยาการ ศึกษา ดังที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2533 : 5-6) กล่าวถึงความสำคัญ ของ วิทยาการศึกษาคือช่วยครูได้ในเรื่องต่อไปนี้

1. ช่วยครูให้รู้จักลักษณะนิสัยของนักเรียนที่ครูต้องสอนโดยทราบหลักการพัฒนาการ ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพเป็นส่วนรวม

2. ช่วยให้ครูมีความเข้าใจพัฒนาการทางบุคลิกภาพบางประการของนักเรียน เช่น อัตมโนทัศน์ว่า เกิดขึ้นได้อย่างไร และเรียนรู้ถึงบทบาทของครูในการที่จะช่วยนักเรียนให้มี อัตมโนทัศน์ที่ดีและถูกต้องได้อย่างไร

3. ช่วยให้ครูมีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อจะได้ช่วยนักเรียนเป็น รายบุคคลให้พัฒนาตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

4. ช่วยให้ครูรู้จักจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เหมาะสมกับวัย และขั้นพัฒนาการ ของนักเรียน เพื่อแรงจูงใจอัตรานักเรียน และการตั้งความมุ่งหวังของครูที่มีต่อนักเรียน

5. ช่วยให้ครูทราบถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น แรงจูงใจ อัตรานักเรียน และการตั้งความมุ่งหวังของครูที่มีต่อนักเรียน

6. ช่วยครูในการเตรียมการสอนการวางแผนการเรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้นักเรียนทุกคนเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยคำนึงต่อไปนี้

6.1 ช่วยครูเลือกวัตถุประสงค์ของบทเรียนโดยคำนึงถึงลักษณะนิสัยและความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนที่จะต้องสอน และสามารถที่จะเขียนวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเข้าใจว่าสิ่งที่ครูคาดหวังให้ นักเรียนเรียนรู้อะไรบ้าง โดยถือว่าวัตถุประสงค์ของบทเรียนคือสิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนทราบว่าเมื่อจบบทเรียน นักเรียนจะสามารถทำอะไรได้บ้าง

6.2 ช่วยครูในการเลือกหลักการสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะนิสัยของนักเรียนและวิชาที่สอน และกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน

6.3 ช่วยครูในการประเมินไม่เพียงแต่เฉพาะเวลาครูได้สอนจนจบบทเรียนเท่านั้น แต่ใช้ประเมินความพร้อมของนักเรียนก่อนสอน ในระหว่างที่ทำการสอน เพื่อทราบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าหรือมีปัญหาในการเรียนรู้อะไรบ้าง

7. ช่วยครูให้ทราบหลักการทฤษฎีของการเรียนรู้ที่นักจิตวิทยาได้พิสูจน์แล้วว่าได้ผลดี เช่นการเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเลียนแบบ

8. ช่วยครูให้ทราบถึงหลักการสอนและวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งพฤติกรรมของครูที่มีการสอนอย่างมีประสิทธิภาพว่ามีอะไรบ้าง เช่น การใช้คำถาม การให้แรงเสริม และการทำตนเป็นแบบ

9. ช่วยครูให้ทราบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนดี ไม่ได้เป็นเพราะระดับเชาว์ปัญญาเพียงอย่างเดียวแต่มีองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น แรงจูงใจ ทักษะคิด หรือ อึดทนโน้ทนของนักเรียนและความคาดหวังของครูที่มีต่อตัวนักเรียน

10. ช่วยครูในการปกครองชั้นและการสร้างบรรยากาศของห้องเรียน ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้และเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียน ครูและนักเรียนมีความรัก และไว้วางใจซึ่งกันและกัน นักเรียนต่างก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ห้องเรียนเป็นสถานที่ที่ทุกคนได้มีความสุขและนักเรียนรักโรงเรียน อยากมาโรงเรียน

ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2520 : 86 – 92) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดจากผู้สอนดังนี้

1. ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาไม่แม่นยำ อาจเป็นเพราะความประมาทของครูเองเห็นว่าเนื้อหาที่สอนนั้นง่าย เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาซึ่งไม่คาดคิดมาก่อน ครูจึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้หรือแก้ไปผิด ๆ บางโรงเรียนจัดครูเข้าสอนวิชาที่ไม่ถนัด เพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนเล็ก ๆ เช่น โรงเรียนประถมศึกษา ครูได้รับการคาดหวังว่าสอนได้ทุกวิชา ทำให้ครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอมาสอนนักเรียน ครูบางคนไม่สนใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมความรู้แคบ

2. ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีการเตรียมบทเรียน อาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือเป็นเพราะครูต้องการความสะดวกสบายในการสอนเคยสอนมาอย่างไรก็สอน

อย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุง ดัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ

3. ครูขาดความมั่นใจในตัวเอง อาจจะเป็นเพราะความไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือในเรื่องวิธีสอนมีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงไม่ได้มีโอกาสดังฟังและพูดภาษาอังกฤษด้วย

4. ครูขาดความรู้ด้านวิธีสอนที่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะครูไม่เคยศึกษามาก่อน หรือศึกษามาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำเอาความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง

5. ครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตรว่าวิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง ควรครอบคลุมอะไรบ้าง ทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ครูไม่เห็นความสำคัญของวิชาที่สอน ไม่ทราบว่าหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานั้นเพื่อจุดมุ่งหมายอะไร

6. ครูไม่มีเวลาตรวจงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนครูมีภาระงานมากเกินไป จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องก็มาก เมื่อให้งานแก่นักเรียนแล้วครูจึงไม่มีเวลาตรวจ

7. ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกมส์ หรืออุปกรณ์ ไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงคิดว่าภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์

8. ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกเป็นอย่างมาก ทั้งครูและนักเรียน บางครั้งเมื่อครูไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่สอนได้ หรือนักเรียนเรียนไม่ดีเท่าที่ครูคาดหวังเอาไว้ ครูก็โกรธและดูว่านักเรียนจนบางครั้งนักเรียนกลัวมาก ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ และไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนในที่สุด

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1981 : 1820 A) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย King Abdul – Aziz ในเมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะมีสาเหตุเนื่องมาจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
3. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน
7. การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

จันดราเซการ์ (Chandrasegaran. 1981 : 2) กล่าวว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษนั้นจะเกิดขึ้นในทุก ๆ แห่งที่มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.

อรุพงศ์ คันธวัลย์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอน และความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการเรียนของครู มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุด Learning Kit I สรุปได้ว่า ครูมีปัญหาการสอนร่วมกันมากที่สุดในด้านรูปแบบของอุปกรณ์ ด้านวัดผล และด้านการจัดหาสื่อการสอน แต่มีปัญหาน้อยในการเตรียมการสอน และการใช้คู่มือครู ด้านเนื้อหา และด้านวิธีการสอน

สมบูรณ์ เจตจำลอง (2529 : บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในเขตจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชลบุรี มีปัญหาด้านการฟังภาษามากที่สุด เมื่อเทียบกับทักษะอื่น ๆ

ยุทธศิลป์ จันทร์เหลือ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาของครูในการสอน ภาษาอังกฤษวิชาหลักระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีปัญหาในระดับมากเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง-พูด โดยเฉพาะการฟังพูดเพื่อความเข้าใจจากข้อความที่ครู และเจ้าของภาษาพูด การฟังและพูดด้วยเสียงหนักเบา ในด้านทักษะการอ่านมีปัญหาในการสอนการติดตามแนวคิดของเรื่องที่อ่าน ในด้านทักษะการเขียน มีปัญหาการสอนเขียนจากภาพที่กำหนด ในด้านการจัดการเรียนการสอนครูมีปัญหาในการจัดการตารางวิเคราะห์หลักสูตร การใช้สื่อประเภทสไลด์ เครื่องบันทึกเสียงและวีดีโอ การสร้างแบบฝึกทักษะ การฟัง-พูด และมีปัญหาในการสร้างแบบสอบเพื่อวัดทักษะการฟัง-พูด และการวิเคราะห์ข้อสอบ

วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาของครูในการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 2 สรุปได้ว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 2 มีปัญหาในการสอนทักษะในด้านทักษะการฟัง-พูด มีปัญหาในการสอนฟังเพื่อจับใจความสำคัญจากข้อความ บทสนทนา หรือเรื่องราวที่มีความยาวพอประมาณ มีปัญหาในการสอนทักษะการอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ หรือเรื่องที่อ่าน การเขียนจดหมายส่วนตัว และการเขียนเรียงความตามแนวที่กำหนดให้ สำหรับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนครูมีปัญหาในเรื่องการวิเคราะห์หลักสูตร การดำเนินการสอนที่จะเชื่อมบทเรียนให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียน การจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับความถนัดและความสนใจของผู้เรียน การใช้สื่อประเภทต่าง ๆ การสร้างแบบฝึกหัด การฟัง พูด และเขียน และมีปัญหาในการสร้างแบบสอบเพื่อวัดความสามารถด้วยการฟัง-พูด และวิเคราะห์ข้อสอบ

สอริฐ มากบุญ (2530 : 7 – 11) ได้สรุปผลการวิจัยปัญหาด้านวิธีสอนที่เกี่ยวกับครูไว้ดังนี้

1. ครูสอนภาษาอังกฤษยังพูดไม่เก่ง ใช้ภาษาไม่คล่องแคล่ว เนื่องจากได้รับการฝึกจากวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยมาในระบบเก่า ประกอบกับบางคนเคยชินกับวิธีสอนแบบเก่าซึ่ง

ไม่เคยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมาเลยเป็นเวลานาน ทำให้ยากแก่การปรับตัวไปใช้วิธีสอนแบบใหม่ได้

2. ครูบางคนยังใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องสมบูรณ์ โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาที่ผู้สอนไม่ได้ศึกษามาในแนววิชาเอกภาษาอังกฤษแต่จำเป็นต้องสอนภาษาอังกฤษลักษณะเช่นนี้จะทำให้นักเรียนได้ตัวอย่างที่ผิด ๆ และมีบางคนที่มีลักษณะผิด ๆ นี้ไปใช้อยู่เสมอ

3. ครูผู้สอนยังมีความรู้ภาษาศาสตร์ไม่ดีนัก นั่นคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามีความรู้ทางภาษาศาสตร์เฉลี่ยประมาณ 5 % เท่านั้น

พิมพ์ผกา เสงสกุล (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาของประเทศไทย สรุปได้ว่าผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย และไม่มีโอกาสรับการอบรมหรือสัมมนาการสอนภาษาอังกฤษมาก่อน มีชั่วโมงสอนและการรับผิดชอบมาก เนื้อหาในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับวิชาชีพ และการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนขาดอุปกรณ์การสอนและตำราที่ดี และส่วนใหญ่จะเตรียมการสอนเฉพาะเรื่องที่ยาก

คุณลักษณะของผู้เรียน

ผู้เรียนนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอน เพราะถึงแม้ว่าผู้สอนจะสอนดีอย่างไร ถ้าผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียน ไม่เข้าเรียน มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนการสอนแล้ว การเรียนรู้อย่อมไม่เกิดผลสำเร็จ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ผู้เรียนของตนเองว่ามีลักษณะอย่างไร และมีปัญหาอะไรบ้าง เพื่อผู้สอนจะได้เข้าใจสภาพและธรรมชาติของผู้เรียน และสามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะนั้น ๆ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. อายุไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว
2. เวลาเรียนนั้นต้องให้ติดต่อกันถึง 600 ชั่วโมง จึงจะได้ผล
3. ความต้องการจะเป็นแรงกระตุ้น เพราะมนุษย์ต้องเรียนภาษาเพื่อใช้ในสังคมที่ตนเองอยู่เพื่อสื่อสารกับคนอื่น ผู้เรียนในประเทศไทยไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารจึงทำให้ขาดความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษด้วย
4. แรงจูงใจ คือ ความรู้สึกอยากเรียน แรงจูงใจภายนอก เช่น นักเรียนเห็นว่าผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ เมื่อสมัครเข้าทำงานและได้รับเงินเดือนสูง แรงจูงใจภายใน เช่น ผู้เรียนมีความเพลิดเพลินในการเรียนภาษาอังกฤษอยากจะทำต่อไป
5. ความพร้อม คือ ความสามารถที่จะเรียนได้ อาจเป็นความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ทางร่างกาย ทางสติปัญญา และรวมทั้งด้านเศรษฐกิจด้วย เป็นต้น ผู้ที่ขาดความพร้อมก็อาจไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน

รูบิน (Rubin. 1975 : 41 – 51) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักเรียนมีวิธีการเรียนแตกต่างกันออกไป เนื่องจากเหตุดังต่อไปนี้

1. ชนิดของความรู้ ความรู้บางอย่างต้องเรียนด้วยการจำ แต่บางชนิดต้องเรียนด้วยการเข้าใจ
2. ลำดับขั้นการเรียนรู้
3. อายุ คนที่มีอายุมากกว่าจะสามารถเดาข้อความได้เก่ง เพราะมีประสบการณ์มากแต่คนที่มีอายุน้อยจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่า
4. การนำไปใช้ การเรียนภาษาที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสนำไปใช้มากนักจะทำให้การเรียนนั้นอยู่ในวงแคบ แต่ถ้าผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้มากจะทำให้การเรียนขยายวงกว้างขึ้นมากกว่า
5. แบบอย่างการเรียนเฉพาะของแต่ละคน บางคนเรียนรู้ได้ดีโดยอาศัยการฟัง บางคนโดยการจดบันทึก บางคนโดยการอ่าน และอื่น ๆ เป็นต้น

6. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความรู้ความสามารถพื้นฐาน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีวิธีการเรียนรู้ต่างกัน เช่น บางกลุ่มเรียนรู้ได้ดีโดยการอาศัยการท่องจำ แต่บางกลุ่มอาจใช้การฟัง

รีด (Reid. 1987 : 87 – 111) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แบบอย่างในการเรียน (Learning Style) ภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ 154 คน และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 1,234 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ใช้แบบอย่างในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกันใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา วิชาเอก คะแนน TOFEL ระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
4. แบบอย่างการเรียนของนักเรียนอาจดีขึ้น ถ้าสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางวิชาการเปลี่ยนแปลงในทางเพิ่มขึ้น

สมิท , กูดแมน และ เมอร์ดิท (Smith , Goodman and Meredith. 1976 : 15-20)

ได้กล่าวว่าปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนอ่านและเขียนของนักเรียนว่า การที่นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการอ่านและเขียนนั้น เป็นเพราะนักเรียนขาดทักษะพื้นฐานต่าง ๆ นอกจากนั้นเด็กยังขาดโอกาสในการเรียนอ่าน และเขียนอย่างเสรี เด็กไม่มีโอกาสอ่านออกเสียงอย่างเพียงพอ ไม่สามารถแสดงความสามารถของตนในชั้นเรียนอย่างอิสระและที่สำคัญคือ ระบบภายในห้องเรียน เป็นต้นว่า ระบบการเรียนไม่ดีไม่มีประสิทธิภาพ อุปกรณ์การสอนไม่ดี ขาดการให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือประเมินผล และขาดการซ่อมเสริมให้แก่นักเรียน

พงศ์พรรณ สินธุชัย (2534 : 85 – 90) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติและภาคค่ำ ปีการศึกษา 2533 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษใน 4 ทักษะ ในระดับปานกลาง ในด้านความต้องการ นักศึกษามีความต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดในระดับมากและปานกลาง แต่มีความต้องการในการอ่านและการเขียนในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เมื่อพิจารณาจากเพศปรากฏว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนทั้งในเรื่องทั่วไปและเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้น ผลการศึกษายังพบว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในด้านการอ่านและการเขียนนั้น นักศึกษามีปัญหาและความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กาลิโวดา (Kalivoda . 1980 : 2) กล่าวถึงปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถฟังภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้เข้าใจแม้จะผ่านการเรียนวิชาการสนทนามาแล้วในชั้นมัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา ไว้ดังนี้

1. ความยากลำบากในการจำรายละเอียดที่สำคัญของข้อความที่มีความยาวมาก ๆ
2. ความเร็วของคำพูดที่มีข้อความที่ไม่ชัดเจน
3. ความไม่คุ้นเคยกับคำพูดหรือข้อความที่ได้ฟัง

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 53) กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากผู้เรียน คือ

1. ผู้เรียนมีพื้นความรู้อ่อน และมีความรู้ไม่เท่ากัน
2. ไม่สนใจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน เบื่อหน่ายต่อการเรียน
3. ไม่มีความพร้อมในการเรียน เรียนไม่เป็น จดคำบรรยายไม่เป็น
4. ไม่กล้าซักถามเมื่อไม่เข้าใจ
5. มีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป
6. ผู้เรียนชอบคุยกันในเวลาเรียน
7. เกียจคร้าน ไม่ทำงานส่ง ไม่มาเรียน
8. ไม่ตรงต่อเวลา เข้าห้องเรียนสาย ส่งงานช้า
9. หาความรู้ด้วยตนเองไม่เป็น
10. สื่อสารไม่เป็น พูดไม่เป็น เขียนไม่เป็น จีบประเด็นไม่ได้
11. ไม่ให้ความร่วมมือ
12. เฉื่อย ไม่กระตือรือร้น
13. สุขภาพกาย และสุขภาพจิตไม่ดี

ดารินทร์ อินทับทิม (2543. บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาที่เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของนิสิตบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นิสิตมีความจำเป็นในการใช้ทักษะการอ่านเพื่อการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ การฟัง การเขียน และการพูด ด้านการใช้ภาษาในกิจกรรมเพื่อการศึกษาของนิสิตพบว่านิสิตประสบปัญหาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษทางสาขาวิชาบริหารธุรกิจที่มี คำศัพท์เทคนิค และการอ่านตำราภาษาอังกฤษในวิชาอื่น ๆ อยู่ในระดับมากที่สุด

อาจิณวัชร ศักดิ์พิมานพร (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขา เทคนิคช่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้เดิมด้านภาษาอังกฤษไม่ดีนัก มีเจตคติ และแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษในเกณฑ์ปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ มีความสนใจภาษาอังกฤษน้อยมาก ในด้านการเรียนการสอน ครูเข้มงวดแต่ไม่เข้าใจวิธีสอน ไม่ค่อยใช้อุปกรณ์และจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาน้อยมาก แบบเรียนค่อนข้างยาก เน้นไวยากรณ์มากเกินไป หลักสูตรไม่ค่อยครอบคลุมทักษะทั้ง 4 และการฝึกทักษะทั้ง 4 ยังไม่เพียงพอ

ระวีวรรณ ไชยวสุ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี ในคณะศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยปทุมธานี พบว่านักศึกษามีปัญหาด้านทักษะการฟัง พูด และทักษะการเขียน สำหรับปัญหาในการฝึกสอนมีปัญหาในการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ การปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนจริง การสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน และการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ในการสอน

ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรคือแผนหรือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ถ้าไม่มีหลักสูตร ผู้สอนจะไม่มีหลักยึดในการสอน ไม่มีทิศทาง นั่นคือไม่รู้วิธีดำเนินการ ไม่รู้ว่าจะวัดผลโดยวิธีใด และที่สำคัญที่สุดคือ ไม่รู้ว่าคุณลักษณะของผู้เรียนที่คาดหวังจะเป็นอย่างไร ดังนั้นผู้สอนจึงต้องศึกษาหลักการ จุดหมาย โครงสร้างและจุดเน้นของหลักสูตร ตลอดจนคุณลักษณะของผู้เรียนที่คาดหวัง พร้อมทั้งระบียบวิธีการวัดผลประเมินผล ให้เข้าใจชัดเจนก่อนจะวางแผนการสอน

ปทีป เมธาคณวุฒิ (2532 : 1) กล่าวว่า ความหมายและขอบเขตของหลักสูตรเปลี่ยนไปอยู่เสมอและสะท้อนให้เห็นปรัชญาการศึกษาแต่ละสมัย สถาบันการศึกษาแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันในโครงสร้างและแนวความคิด ในเรื่องการจัดเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ให้แก่

ผู้เรียน เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรจึงหมายถึง แผนการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของการศึกษาวิธีการเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายซึ่งหมายถึงการพิจารณา คัดเลือก จัดรวบรวม และเรียบเรียงเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ตลอดจนการประเมินผล

100% สุมิตร คุณากร (2523 : 2) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึงโครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้

สวัสดี ประทุมราช และคณะ (2521 : 1) กล่าวว่า หลักสูตรคือแผนหรือแนวทางการจัดการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนที่ชี้แนะให้ผู้บริหารการศึกษา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้จัดประสบการณ์ทั้งมวลตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อให้เยาวชนหรือพลเมืองของประเทศได้พัฒนาตนเองทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และคุณสมบัติ อันพึงประสงค์ตามความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติ

ธำรง บัวศรี (2531 : 6) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า คือ แผนซึ่งได้ออกแบบ จัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรม และมวลประสบการณ์ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้

จอห์นสัน (Johnson . 1970 – 1971 : 25) เป็นนักการศึกษาอีกผู้หนึ่งที่ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเกี่ยวข้องไม่เฉพาะกับสิ่งที่นักเรียนจะต้องกระทำในสถานการณ์การเรียนรู้เท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาจะต้องเรียนรู้ (หรือสามารถทำได้) อันเป็นผลมาจากสิ่งที่เขากระทำด้วย หลักสูตรได้แก่สิ่งที่เป็ผลตามมาไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น หลักสูตรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความคาดหวังหรือความตั้งใจ และถ้าจะกล่าวให้เฉพาะลงไปอีกก็คือ มันเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่ตั้งใจเอาไว้และมุ่งหวังจะให้บรรลุโดยผ่านทางการสอน นั่นคือ ผ่านทางประสบการณ์ที่จัดให้ ผ่านทางสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ่งที่ผู้เรียนจะกระทำ

บ็อบบิท (Bobbitt.1918 : 42) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า คือ รายการของสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชนต้องทำและมีประสบการณ์ด้วยวิธีการพัฒนาความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวให้ดี เพื่อสามารถดำรงชีวิตในวัยผู้ใหญ่ได้

กู๊ด (Good.1973 : 157) ได้ให้ความหมายว่า หลักสูตรคือกลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่างมีระบบ หรือลำดับวิชาที่บังคับสำหรับการจบการศึกษา หรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาหลัก ๆ

สันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 10) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. หลักสูตรควรมีความคล่องตัวพอสมควร และสามารถที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี
2. หลักสูตรเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การศึกษابรรลุตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. หลักสูตรที่ดีจะต้องสนองความต้องการและความจำเป็นของผู้เรียน โดยมุ่งที่จะปลูกฝังนิสัยที่ดีในการทำงานและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

4. หลักสูตรจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาวิชา และการพัฒนาบุคลิกภาพของผู้เรียน
5. การดำเนินการวางแผนหลักสูตร ควรตั้งอยู่บนรากฐานที่เชื่อถือได้
6. ในการพัฒนาหลักสูตร ควรคำนึงถึงรากฐานทางปรัชญาการศึกษา รากฐานทางจิตวิทยา และรากฐานทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง
7. หลักสูตรควรจะเป็นแนวทาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความสนใจ ความถนัด และความสามารถเป็นรายบุคคล

8. หลักสูตรในระดับต่าง ๆ ควรจะมีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกัน ไม่ขาดตอน
นีเกลย์ และ อีแวนส์ (Neagley and Evans.1967 : 15-16) กล่าวว่า ลักษณะของหลักสูตรที่ดีจะต้องมีลักษณะดังนี้

1. หลักสูตรที่ดีจะต้องมีการวางแผนจัดทำและประเมินผลอย่างเป็นระบบ
2. หลักสูตรที่ดีจะต้องสะท้อนวัตถุประสงค์ของสถานศึกษาออกมาอย่างเด่นชัด
3. หลักสูตรที่ดีจะต้องรักษาดุลยภาพของวัตถุประสงค์ด้านต่าง ๆ ไว้โดยตลอด
4. หลักสูตรที่ดีจะต้องส่งเสริมให้ได้ประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน
5. หลักสูตรที่ดีจะต้องยืดหยุ่นเหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพของผู้เรียน
6. หลักสูตรที่ดีจะต้องใช้ประโยชน์จากประสบการณ์การเรียนรู้และจากทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้มากที่สุด

7. หลักสูตรที่ดีจะต้องให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสได้พัฒนาตนเองไปให้ถึงขีดสุด
ไพฑูริย์ สินลารัตน์ (2530 : 43-54) มีความเห็นว่า ลักษณะของหลักสูตรที่ดีจะต้องสอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ประชากร ตลอดจนวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ส่วนอมรวิรัช นาคทรพรพ (2530 : 106-116) ได้กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีจะต้องไม่บั่นทอนความมั่งคั่งทางจริยธรรม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรจะต้องกำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตที่มีลักษณะเป็นชุมชนแห่งวิชา ความรู้ สามารถชี้ทางแก้ปัญหาให้ผู้อื่นได้ ตลอดจนมีความรู้กว้างขวาง ปรับตัวเข้ากับงานที่หลากหลายได้ สำหรับ สังต์ อุทรานันท์ (2532 : 211-212) ได้กล่าวว่าลักษณะของหลักสูตรที่ดีจะต้องมีลักษณะดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรควรตั้งอยู่บนรากฐานทางการศึกษาอย่างถูกต้อง ได้แก่ พื้นฐานทางปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยา และธรรมชาติ ของความรู้ และต้องตั้งบนรากฐานของความจริงและสามารถนำไปปฏิบัติได้
2. สอดคล้องกับความต้องการของสังคม สามารถสนองความต้องการของสังคมและประเทศชาติ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของส่วนรวมและเสียสละ มีความรู้สึภกาคภูมิใจในประเทศชาติ สามารถที่จะสร้างเสริม และมีศรัทธาในการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีองค์พระมหากษัตริย์เป็นประมุข และเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะพลเมืองดีของชาติ

3. สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดีจะต้องมุ่งสร้างเสริมค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม
5. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดี มุ่งสร้างคุณลักษณะของผู้เรียนให้มีความเจริญงอกงามทางสติปัญญา มีทักษะในอาชีพ มีคุณธรรม มีวินัยทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนในแง่ของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษา เป็นตัวกลางหรือพาหนะที่จะนำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ดังนั้น สื่อการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นตัวกลางสำหรับกระบวนการเรียนการสอนในอันที่จะทำให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เกอร์ลาช และอีลี (Gerlach and Ely. 1971 : 282) ได้กล่าวว่า สื่อการสอนเป็นกุญแจสำคัญในการวางแผนและการสอนเชิงระบบ สื่อเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมาก ไม่ว่าจะเป็นบุคคล วัสดุอุปกรณ์ หรือเหตุการณ์ที่สร้างเงื่อนไขซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ ตลอดจนทัศนคติ โดยนัยนี้ครู ตำราและสิ่งแวดลอมรอบ ๆ โรงเรียนต่างเป็นสื่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น

สื่อการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจในการเรียน ช่วยสร้างความสนใจ สนับสนุนการอธิบาย ทำให้เกิดความเข้าใจทั่วไป และช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในกระบวนการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียนดังที่ทิพวัลย์ มาแสง ได้กล่าวไว้ว่าอุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประโยชน์ของอุปกรณ์นั้นมีมากมายเช่น (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 73)

- ช่วยในการนำเข้าสู่บทเรียน
- ใช้ดึงดูดความสนใจ
- ใช้อธิบายความหมายของคำโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาไทย
- ใช้ช่วยสรุปบทเรียน
- ทำให้บทเรียนน่าสนใจ
- ช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
- ใช้ประกอบคำอธิบายของครู
- ช่วยเสริมคำอธิบาย เสริมทักษะ และเสริมประสบการณ์ของนักเรียน

อิริคสัน (Erickson. 1971) ได้กล่าวเสริมไว้ดังนี้

1. การที่จำนวนผู้เรียนเพิ่มขึ้น สื่อการสอนจึงมีความสำคัญในการปรับปรุงการสอน เพื่อสอนผู้เรียนจำนวนมาก ๆ ได้พร้อมกัน
2. สื่อการสอนจะช่วยแก้ปัญหาพื้นฐานหรือภูมิหลังที่ยังด้อยของผู้เรียน แต่ก็ต้องมีผู้สอนที่มีวิธีสอนที่ดี สื่อการสอนจึงทำให้การสอนของผู้สอนบรรลุเป้าหมาย
3. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ หรือพื้นฐานภูมิหลังดีแล้ว ย่อมต้องการผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่ดี สื่อการสอนจะช่วยทำให้การสอนของตัวผู้สอนบรรลุเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น
4. ผู้เรียนที่อยู่ในสภาพเสียเปรียบ หรือยากจน อาจได้รับประโยชน์มากจากสื่อการสอนที่ผู้สอนเตรียมไว้

จากผลการวิจัยเป็นจำนวนมากที่เน้นให้เห็นถึงคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนสรุปได้ดังนี้ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ. 2526 : 140)

1. ห้องเรียนที่ได้เตรียมและวางแผนการใช้ภาพยนตร์ในการสอนจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้สูงทั้งด้านความเข้าใจ และมโนทัศน์ต่าง ๆ ตามหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของการสอนที่ตั้งไว้
2. สื่อประเภทกราฟิก เช่น แผนภูมิ แผนภาพ แผนสถิติ รูปภาพ ฯลฯ จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความเข้าใจและมโนทัศน์ได้มากกว่าการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียว
3. สื่อประเภทการบันทึกเสียง หากมีการเตรียมที่ดีจะช่วยการเรียนการสอนสาขาวิชา สังคมศึกษา และภาษาได้ดี
4. การใช้โทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนอย่างมีระบบจะช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยเฉพาะในแขนงวิชาภาษาต่างประเทศ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
5. การใช้ภาพนิ่งที่ต้องฉาย เช่น สไลด์ फिल्मสตริปร่วมกับการบรรยายและมีคำบรรยายไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรหรือคำพูดจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้น โดยเฉพาะในสาขาวิชาสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษา และอุตสาหกรรมศิลป์
6. การใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทของจริง ของตัวอย่างและหุ่นจำลองประกอบคำบรรยายจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้นในการสอนแขนงวิชาคณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
7. การสอนแบบโปรแกรมชนิดต่าง ๆ สามารถใช้สอนแทนครูได้
8. การเรียนเป็นรายบุคคลในรูปแบบที่เหมาะสมให้ผลดีต่อการเรียนแบบกลุ่มใหญ่
9. การใช้สื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนจะมีผลในด้านการเสริมแรงโดยเฉพาะการใช้ระบบสื่อประสม

สันทัด ภีบาลสุข และพิมพ์ใจ ภีบาลสุข (2526 : 44) กล่าวว่าองค์ประกอบในการเลือกสื่อการเรียนการสอน ได้แก่

1. การเลือกสื่อการเรียนการสอนกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนและเนื้อหาวิชา ผู้สอนจำเป็นต้องนำจุดมุ่งหมายของการสอนและเนื้อหาวิชา มาเป็นเครื่องพิจารณาเพื่อจะกำหนดได้ว่าในลักษณะเนื้อหาวิชาที่จะนำมาสอนนี้ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หรือมีพฤติกรรมขั้นสุดท้ายเป็นอย่างไร

2. การเลือกสื่อการเรียนการสอนกับรูปแบบและระบบของการเรียนการสอน รูปแบบของการเรียนการสอนที่มีลักษณะต่างกัน เช่น การสอนแบบบรรยาย แบบอภิปราย แบบสาธิต แบบสืบสวน ย่อมมีผลต่อการเลือกสื่อการเรียนการสอน หรือระบบของการเรียนการสอนซึ่งแบ่งออกเป็นการสอนกลุ่มใหญ่ การสอนกลุ่มย่อย และการสอนรายบุคคลย่อมมีผลต่อการเลือกสื่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงรูปแบบ และระบบของการเรียนการสอนที่จะจัดให้ผู้เรียนไปพร้อม ๆ กับการเลือกสื่อการเรียนการสอน

3. การเลือกสื่อการเรียนการสอนกับลักษณะของผู้เรียน ลักษณะผู้เรียนที่ควรพิจารณาในการเลือกสื่อการเรียนการสอน ได้แก่

ก. ลักษณะเฉพาะโดยทั่วไป เช่น อายุ เพศ และสุขภาพ
ข. ลักษณะทางความรู้สึกหรือเจตคติ เช่น ความเชื่อ ความสนใจ อารมณ์
ค. ลักษณะทางการศึกษา เช่น พื้นฐานความรู้ทั่วไป ประสบการณ์เดิม ความถนัดในการเรียน

ง. ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เช่น อาชีพ เชื้อชาติ ศาสนา ฐานะ และระดับทางวัฒนธรรม

4. การเลือกสื่อการเรียนการสอนโดยพิจารณาถึงเกณฑ์เฉพาะของสื่อแต่ละชนิด สื่อการเรียนการสอนแต่ละประเภทย่อมมีคุณสมบัติและข้อจำกัดต่อการเรียนการสอนแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาถึงบทบาทของสื่อแต่ละชนิดว่ามีความเหมาะสมกับประสบการณ์หรือลักษณะการเรียนการสอนอย่างไร ตลอดจนสื่อนั้นมีข้อดีหรือข้อจำกัดเพียงไร แอนเดอร์สัน (Anderson, 1976 : 10-16) ได้กำหนดขั้นตอนในการเลือกสื่อการเรียนการสอนออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การให้ข้อมูลหรือการสอน (Information or Instruction) ในการที่จะต้องตัดสินใจว่าจะกำหนดวิธีการสอนและเนื้อหา นั้น จำเป็นจะต้องคำนึงถึงวิธีการถ่ายทอดความรู้ว่าจะใช้วิธีการให้ข้อมูลหรือวิธีสอน เนื่องจากวิธีการถ่ายทอดดังกล่าวจะมีผลต่อการกำหนดสื่อการเรียนการสอนต่อผู้เรียน โดยวิธีการให้ข้อมูลผู้เรียนจะเป็นผู้ใช้สื่อโดยตรง แต่ถ้าใช้วิธีสอน ผู้สอนจะเป็นผู้ใช้สื่อและผู้เรียนจะเป็นผู้สนองตอบ ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงเนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ

2. ขั้นตอนตัดสินใจเลือกวิธีการถ่ายทอด (Transmission Method) การใช้สื่อในลักษณะของการสอน ผู้สอนจะต้องทำหน้าที่ใช้สื่อนั้นประกอบการสอนโดยตรง เช่น การบรรยาย การสาธิต การทดลอง เป็นต้น สื่อนั้นจะต้องทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์ของการสอน (Instructional Aids) แต่

ถ้าใช้สื่อนั้นในลักษณะของการให้ข้อมูลสื่อ่นั้นจะทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน (Instructional Media) โดยผู้สอนจะมีบทบาทเพียงผู้ดูแลและให้คำแนะนำเท่านั้น

3. พิจารณาลักษณะเฉพาะของบทเรียน (Lesson Characteristic) หมายถึงการพิจารณาจุดประสงค์ของบทเรียนว่ามีความต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในด้านใด (พุทธิพิสัย จิตพิสัย หรือทักษะพิสัย)

4. เลือกระดับของสื่อ (Class of Media) หมายถึงการพิจารณาคุณสมบัติเฉพาะหรือศักยภาพของสื่อแต่ละชนิดว่าจำเป็นต่อบทเรียนนั้น ๆ หรือไม่เพียงไร เช่น สื่อจำเป็นจะต้องเคลื่อนไหวหรือไม่ จำเป็นต้องเป็นลักษณะ 3 มิติ หรือจำเป็นต้องใช้เสียงหรือไม่ เป็นต้น

5. ตรวจสอบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเลือกสื่อ หลังจากที่ได้ตัดสินใจเลือกสื่อตามจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาแล้ว จะต้องผ่านการตรวจสอบผลของการใช้สื่อในแง่ของความเหมาะสมต่อการนำเสนอบทเรียนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของการเรียนการสอน ถ้าสื่อไม่เหมาะสมต่อการนำเสนอ จะต้องย้อนกลับมาพิจารณาการเลือกสื่อในขั้นตอนที่ 4 เสียใหม่

6. การพัฒนาและการทดสอบสื่อ เมื่อผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของสื่อในลักษณะต่าง ๆ แล้ว จะต้องมีการพัฒนาและทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อความถูกต้อง ก่อนที่จะนำไปใช้อย่างกว้างขวางต่อไป

ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้กับการเลือกสื่อการเรียนการสอน

วิททิช และ ชุลเลอร์ (Wittich and Schuller. 1973 : 46-73) ได้กล่าวถึงการเลือกสื่อการเรียนการสอนอย่างมีระบบไว้ว่า การเลือกใช้สื่อจะได้ผลมากหรือน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับผู้เรียน ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายสำคัญของการใช้สื่อการเรียนการสอนนั้นก็เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ 6 ประการที่มีผลต่อการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน ได้แก่

1. ลักษณะเฉพาะของผู้เรียนแต่ละคน หมายถึงผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีลักษณะการรับรู้และการตอบสนองเฉพาะของตนเองแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้สอนจึงควรวางแผนการเรียนการสอนให้เหมาะสมดังนี้

1.1 จัดการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

1.2 จัดสื่อการเรียนการสอนหลายรูปแบบ (สื่อประสม) เช่น แบบเรียน สิ่งพิมพ์ วัสดุ กราฟิก ลูกโลก ภาพยนตร์ และเทปบันทึกเสียง เป็นต้น โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมให้มากที่สุด

1.3 ให้โอกาสผู้เรียนได้ตอบสนองการเรียนให้มากที่สุด

2. การรับรู้เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ มนุษย์ย่อมเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว โดยผ่านประสาทสัมผัส ดังนั้น ความรู้สึกประทับใจต่อสิ่งที่สัมผัส (Sensory Impressions) จึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ ทั้งนี้เพราะความพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาทางประสาท

สัมผัสย่อมเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญต่อการรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ การก่อให้เกิดความประทับใจเพื่อการรับรู้ที่ดี ย่อมเกิดขึ้นจากลักษณะต่อไปนี้

2.1 การใช้บุคคล เหตุการณ์ และวัตถุซึ่งสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนย่อมเกิดความเข้าใจได้ง่าย

2.2 การรับรู้รายละเอียดที่ถูกต้องจะเกื้อหนุนให้เกิดการเรียนรู้

2.3 ประสบการณ์ตรงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการสร้างมโนทัศน์ทางการศึกษา

3. ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมต่อการเรียนการสอน ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สูงกว่าผู้เรียนได้มีโอกาสปะทะสัมพันธ์ (Interaction) กับสภาพการเรียนรู้โดยตรง ดังนั้น ในการเลือกสื่อการเรียนการสอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้สื่อนั้น ๆ เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างเข้มข้น และถ้าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แข่งขันกันโดยผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็จะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

4. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนต้องมีความเหมาะสม หมายถึงในการเลือกสื่อการเรียนการสอนซึ่งจัดเป็นประสบการณ์เรียนรู้นั้นจะต้องมีความเหมาะสมกับผู้เรียน ลักษณะเนื้อหาวิชา ระดับชั้นเรียน และควรให้ผู้เรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนด้วย

5. การกำหนดยุทธศาสตร์การเรียนการสอนให้เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการจัดการสอนรายบุคคล กลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ จำเป็นต้องเลือกยุทธศาสตร์การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพกลุ่ม

6. มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความคิดสร้างสรรค์ การเลือกสื่อการเรียนการสอนควรนำสื่อที่สามารถเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์เป็นสำคัญ

การวัดและการประเมินผล

การประเมินผลจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทำได้หลายวิธีตามความจำเป็น ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ทางด้านการเรียนการสอนทั้งของครูและนักเรียน ว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ การสอนของครูได้ผลเพียงใด และนักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีหรือไม่

สุมาลี จันทรชลอ (2542 : 7) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การวัด หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการเพื่อให้ได้จำนวนตัวเลขซึ่งมีความหมายแทนปริมาณหรือขนาดหรือคุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัด

การประเมิน (Assessment) เป็นกระบวนการเก็บรวบรวม สังเคราะห์ และตีความข้อมูลเพื่อการตัดสินใจโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การสะสมงาน หรือการทำโครงการ กิจกรรมดังกล่าวจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่นำมาใช้ประเมิน กระบวนการ

ประเมินมีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียนมากกว่าการให้คะแนนและการให้ระดับคะแนนของการทดสอบข้อมูลที่ครูรวบรวมในห้องเรียน เพื่อช่วยให้ครูเข้าใจและติดตามการเรียนรู้การสอน

การประเมินผล (Evaluation) เป็นการตัดสินคุณภาพการปฏิบัติหรือตัดสินคุณภาพกิจกรรมในหลักสูตรของผู้เรียน

ลักษณะที่ดีของการวัดและประเมินผลการเรียน

1. การวัดและประเมินผลต้องยึดจุดประสงค์เป็นหลัก
 2. การวัดผลการเรียนของนักเรียนบางด้าน เช่น ด้านจิตพิสัย ด้านทักษะพิสัย ไม่ควรใช้เครื่องมือเพียงชนิดเดียว ข้อทดสอบ ควรใช้วิธีการวัดวิธีอื่น ๆ ประกอบด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับการประเมินผลการเรียน
 3. การวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักเรียนควรดำเนินการบ่อยครั้ง อาจจะดำเนินการทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และภายหลังการเรียน
 4. เครื่องมือที่ใช้วัดผลการเรียนของนักเรียนควรมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
 5. นักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องหรือจุดอ่อน ซึ่งทำให้ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน ครูควรหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น เช่น การสอนซ่อมเสริม
 6. ควรต้องนำผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลการเรียนมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้น
 7. ครูควรเตรียมหรือสร้างเครื่องมือวัดผลและตั้งเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า และใช้เครื่องมือวัดผลอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับจุดประสงค์
 8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักเรียนบางวิธีควรใช้ภาษาหรือถ้อยคำ และเวลาให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะและระดับชั้นของนักเรียนเช่น การสัมภาษณ์ หรือการสอบปากเปล่า การใช้ข้อทดสอบเป็นต้น
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม (2533 : 61-62) กล่าวถึงลักษณะการวัดและประเมินผลที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้
- ก. มีความเชื่อถือได้สูง (Reliability) หมายถึง ไม่ว่าจะวัดหรือประเมินผลกี่ครั้ง ลำดับความสามารถของผู้เรียนนั้น ๆ ก็จะไม่เปลี่ยนมาก
 - ข. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
 - ค. มีอำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง สามารถแยกได้ออกระหว่างผู้เรียนที่เก่งกับผู้เรียนที่อ่อนได้ตรงตามสภาพการเรียนรู้
 - ง. มีความเป็นปรนัย (Objectively) หมายถึง ความคงที่ในการวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์ของการประเมินผล การประเมินผลการเรียนการสอนมีจุดประสงค์ที่สำคัญดังนี้

1. เพื่อจำแนก (Classification) เป็นการจำแนกบุคคลว่ามีความเก่งหรืออ่อน
2. เพื่อการวินิจฉัย (Diagnosis) แสดงให้เห็นว่าผู้ที่เก่งหรืออ่อนนั้น มีความเก่งหรืออ่อนในด้านใด
3. เพื่อประเมินความก้าวหน้า (Assessment of Progressive)
4. เพื่อการทำนายผล (Prediction)
5. เพื่อจูงใจในการเรียน (Motivation) ผู้เรียนจะเกิดความกระตือรือร้นยิ่งขึ้นเมื่อทราบผลการเรียนรู้อย่างชัดเจน
6. เพื่อประเมินผลวิธีการสอน (Evaluating of Treatment) เป็นการประเมินผลระบบ ได้แก่ การใช้สื่อและวิธีการสอน

ประเภทของการประเมินผล

ในการประเมินผลนั้นสามารถจำแนกประเภทของการประเมินออกเป็น 2 เกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1. จำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมินผล แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่
 - 1.1 การประเมินผลย่อย (Formative Evaluation) หมายถึง การประเมินผลในระหว่างการเรียนรู้การสอน
 - 1.2 การประเมินผลรวม (Summative Evaluation) หมายถึง การประเมินผลรวบยอดเมื่อศึกษาจบกระบวนการวิชานั้นแล้ว
2. จำแนกตามเกณฑ์ในการประเมินผล แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้
 - 2.1 การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Evaluation) หมายถึง การเปรียบเทียบคะแนนระหว่างผู้เรียนภายในกลุ่มเดียวกันโดยกระจายตามความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - 2.2 การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Evaluation) หมายถึง การประเมินโดยการกำหนดพฤติกรรมมาตรฐานที่ยอมรับไว้ก่อนเช่น สามารถตอบได้ไม่น้อยกว่า 80 % เป็นต้น

วิทยาลัยนาฏศิลป์

รัฐบาลได้ตั้งกรมศิลปากรขึ้น เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2476 โดยมีพลตรีหลวงวิจิตรวาทการ เป็นอธิบดีคนแรก ท่านได้ตั้งโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2477 ขณะนั้นกรมศิลปากรได้รับโอนศิลปิน โขน ละคร และดนตรี พร้อมทั้งเครื่องดนตรีปี่พาทย์ และเครื่องโขนหลวง มาจากกระทรวงวังจึงได้จัดตั้งกองดุริยางคศิลป์ และกองโรงเรียนศิลปากรขึ้น

กองดุริยางคศิลป์มีหน้าที่เกี่ยวกับงานด้านดนตรี ทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล ส่วนกองโรงเรียนศิลปากร มีหน้าที่ทางด้านการศึกษาศิลปะเป็นโรงเรียนโดยแยกเป็นแผนกช่างและแผนกนาฏดุริยางค์ ต่อมาทางราชการได้ตั้งมหาวิทยาลัยศิลปากร และแยกแผนกช่าง ไปขึ้นกับมหาวิทยาลัย กรมศิลปากรจึงปรับปรุงกิจการกองดุริยางคศิลป์เสียใหม่ เปลี่ยนชื่อมาเป็นกองการสังคีต เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2486 โดยมีนายธนิต อยู่โพธิ์ เป็นหัวหน้ากอง ได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนศิลปากร แผนกนาฏดุริยางค์เป็น โรงเรียนสังคีตศิลป์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2488 รัฐบาลจึงได้มอบให้กรมศิลปากร ปรับปรุงแก้ไขการศึกษาของโรงเรียนใหม่ เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนนาฏศิลป์” โดยมีวัตถุประสงค์ สำคัญ 3 ประการคือ

1. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ของทางราชการ
2. เพื่อบำรุงรักษา และเผยแพร่นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
3. เพื่อให้ศิลปินทางดนตรีและละครภายในประเทศมีฐานะเป็นที่นิยมยกย่อง ในนานาประเทศ

ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2504 กรมศิลปากรได้ปรับปรุง ขยายหน่วยงานออกไปอีก โดยตั้งกองศิลปศึกษา แยกออกจากการสังคีต โดยทำหน้าที่บริหารการศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์โดยตรง ยกฐานะเป็น “วิทยาลัยนาฏศิลป์” ขยายการศึกษาออกไปในส่วนภูมิภาค รวม 12 แห่ง (กรมศิลปากร. 2544 : 36 - 37)

วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2538 มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของ กรมศิลปากร ใหม่ โดยยุบกองศิลปศึกษาและกองการสังคีต แล้วรวมสองกองเข้าด้วยกัน เรียกชื่อใหม่ว่า สถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ขึ้น ปัจจุบันวิทยาลัยนาฏศิลป์ขึ้นอยู่กับสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ กรมศิลปากร (วิทยาลัยนาฏศิลป์. 2539 : 15)

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาศิลปะวัฒนธรรมด้านนาฏศิลป์ ดนตรี จึงได้ขยายการศึกษาไปตามเขตภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ จนปัจจุบันกรมศิลปากรมีวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัด รวม 12 แห่ง ดังนี้ (กองศิลปศึกษา 2538 : 9- 11)

1. วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่
3. วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย
4. วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด
5. วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์
6. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
7. วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
8. วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี
9. วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
10. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช

11. วิทยาลัยนาฏศิลปพัทลุง
12. วิทยาลัยนาฏศิลปจันทบุรี

การจัดการศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป

การจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป จัดการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 สาย ใหญ่ ๆ คือ

1. วิชาสามัญ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ
2. วิชาชีพศิลป์ แบ่งเป็น 4 สาขาวิชา (กรมศิลปากร. ม.ป.ป.) ได้แก่
 - 2.1 สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ประกอบด้วย โขน ละคร
 - 2.2 สาขาวิชาดุริยางค์ไทย ประกอบด้วย ปี่พาทย์ เครื่องสายไทย
 - 2.3 สาขาวิชาคีตศิลป์ไทย
 - 2.4 สาขาวิชานาฏศิลป์สากล
 - 2.5 สาขาวิชาดุริยางค์สากล
 - 2.6 สาขาวิชาคีตศิลป์สากล

วิทยาลัยนาฏศิลปจัดแบ่งการศึกษาเป็น 4 ระดับ (วิทยาลัยนาฏศิลป. 2531 : 4) คือ

1. ระดับนาฏศิลป์ขั้นต้น รับผู้เรียนที่จบชั้นประถมศึกษาที่ 6 ใช้ระยะเวลาเรียน 6 ภาคเรียน หรือ 3 ปีการศึกษา มีหน่วยการเรียนรู้รวมทั้งสิ้น 108 หน่วยการเรียนรู้ ผู้จบหลักสูตรนาฏศิลป์ขั้นต้นได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ขั้นต้น (เทียบเท่าประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ)
2. ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง รับผู้เรียนที่จบนาฏศิลป์ขั้นต้น หรือมัธยมศึกษาตอนต้นใช้ระยะเวลา 6 ภาคเรียน หรือ 3 ปีการศึกษา ต่อจากขั้นต้น มีหน่วยการเรียนรู้รวมทั้งสิ้น 110 หน่วยการเรียนรู้ ผู้จบหลักสูตรนี้จะได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง (เทียบเท่าประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ)
3. ระดับนาฏศิลป์ขั้นสูง เป็นหลักสูตรต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง ใช้ระยะเวลาเรียน 4 ภาคเรียน หรือ 2 ปีการศึกษา มีหน่วยการเรียนรู้รวมทั้งสิ้น 85 หน่วยการเรียนรู้ ผู้จบหลักสูตรนี้จะได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ขั้นสูง (เทียบเท่าประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง)
4. ระดับปริญญาตรี รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ขั้นสูง ใช้ระยะเวลาเรียน 4 ภาคเรียน หรือ 2 ปีการศึกษา เรียนทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 146 หน่วยกิต

โครงสร้างของหลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นสูงของวิทยาลัยนาฏศิลป์
หน่วยกิตตลอดหลักสูตร 85 หน่วยกิต แบ่งเป็น 4 กลุ่ม วิชา ดังนี้

1. วิชาพื้นฐาน	20	หน่วยกิต ประกอบด้วย
1.1 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	6	หน่วยกิต
1.2 ภาษา	8	หน่วยกิต
1.3 วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	4	หน่วยกิต
1.4 กิจกรรมสร้างเสริมกิจนิสัย	2	หน่วยกิต
2. วิชาการศึกษา	20	หน่วยกิต ประกอบด้วย
2.1 วิชาการศึกษา (บังคับ)	18	หน่วยกิต
2.2 วิชาการศึกษา (เลือก)	2	หน่วยกิต
3. วิชาชีพ	42	หน่วยกิต ประกอบด้วย
3.1 วิชาชีพ (บังคับ)	30	หน่วยกิต
3.2 วิชาชีพ (เลือก)	12	หน่วยกิต
4. วิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า	3	หน่วยกิต

รายวิชาตามโครงสร้างหลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นสูง
พุทธศักราช 2527 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2534)

1.กลุ่มวิชาพื้นฐาน	จำนวน	20	หน่วยกิต
ต้องเรียนให้ครบทั้ง 4 หมวด ดังต่อไปนี้			
1.1 หมวดวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน	6	หน่วยกิต	
พม 1001 การเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุด	2	หน่วยกิต	
พม 1004 มนุษยสัมพันธ์	2	หน่วยกิต	
พส 1004 สังคมและวัฒนธรรม	2	หน่วยกิต	
1.2 หมวดวิชาภาษา	จำนวน	8	หน่วยกิต
พภ 1001 ภาษาไทย 1 (การใช้ภาษา)	2	หน่วยกิต	
พภ 1002 ภาษาไทย 2 (วรรณคดีไทย 1)	2	หน่วยกิต	
พภ 1003 ภาษาไทย 3 (วรรณคดีไทย 2)	2	หน่วยกิต	
พภ 2001 ภาษาอังกฤษ	2	หน่วยกิต	

1.3	หมวดวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน	4	หน่วยกิต
	พค 1001 คณิตศาสตร์ทั่วไป	2	หน่วยกิต
	พว 1002 มนุษย์กับวิทยาศาสตร์กายภาพ	2	หน่วยกิต
1.4	หมวดวิชากิจกรรมสร้างเสริมกิจนิสัย จำนวน	2	หน่วยกิต
	พก 1101 ผู้นำนันทนาการ	1	หน่วยกิต
	พก 1102 พลศึกษา	1	หน่วยกิต
2.	กลุ่มวิชาการศึกษา	จำนวน 20	หน่วยกิต
2.1	วิชาการศึกษา (บัณฑิต)	จำนวน 18	หน่วยกิต
	กศ 1101 จิตวิทยาการศึกษา	2	หน่วยกิต
	กศ 1102 หลักการศึกษา	2	หน่วยกิต
	กศ 1103 การวัดและประเมินผลการศึกษา	3	หน่วยกิต
	กศ 1104 เทคโนโลยีทางการศึกษาเบื้องต้น	3	หน่วยกิต
	กศ 1105 วิธีสอนทั่วไป	2	หน่วยกิต
	กศ 1106 วิธีสอนวิชาชีพเฉพาะสาขา	2	หน่วยกิต
	กศ 1201 การฝึกสอน	4	หน่วยกิต
2.2	วิชาการศึกษา (เลือก)	จำนวน 2	หน่วยกิต
	ให้เลือกจากรายวิชาต่อไปนี้		
	กศ 2001 ดนตรี – นาฏศิลป์ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา	2	หน่วยกิต
	กศ 2002 กฎหมายและระเบียบวิธีปฏิบัติราชการสำหรับครู	2	หน่วยกิต
	กศ 2003 การศึกษานอกระบบ	2	หน่วยกิต
	กศ 2004 โครงการสุขภาพในโรงเรียน	2	หน่วยกิต
	กศ 2005 จิตวิทยาการพัฒนาการ	2	หน่วยกิต
	กศ 2006 จิตวิทยาวัยรุ่น	2	หน่วยกิต
	กศ 2007 สุขวิทยาจิต	2	หน่วยกิต
	กศ 2008 การบริหารการศึกษา	2	หน่วยกิต
3.	กลุ่มวิชาชีพ	จำนวน 42	หน่วยกิต
3.1	วิชาชีพ (บัณฑิต) เฉพาะสาขา	30	หน่วยกิต
	ให้เรียนจากรายวิชาที่กำหนดไว้ในกลุ่มวิชาชีพบังคับของแต่ละสาขา		

ให้เลือกรายวิชาในกลุ่มใด ๆ ก็ได้ โดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ผู้วิจัยได้จัดดำเนินการ ตามลำดับสาระดังนี้ คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2545 รวมทั้งสิ้น 350 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถามปลายเปิดและสัมภาษณ์นักศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์เพื่อรวบรวมปัญหาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน กำหนดขอบเขตของปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. นำข้อมูลจากข้อ 1 และ 2 มาสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหา
4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ อาจารย์การุณ สุทธิกุล อาจารย์กัญญา ทองมัน อาจารย์สนธยา ยิ่งบุญ อาจารย์สมชาย มัลลียงษ์ และ อาจารย์บานชื่น ปัญญาเรือง ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามในด้านเนื้อหา เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับคำนิยามศัพท์เฉพาะ รวมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง
5. นำแบบสอบถามฉบับร่างไปทดลองกับนักศึกษา จำนวน 30 คน ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี

6. ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อทำการวิเคราะห์ โดยใช้สถิติค่าที (t-test) และเลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 หรือค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย คัดเลือกแบบสอบถามได้จำนวน 52 ข้อ จากจำนวน 54 ข้อ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 186 ; อ้างอิงจาก Edward. 1957 : 152 - 154)

7. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach. 1984 : 61) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9047

8. นำแบบสอบถามฉบับที่ตรวจแก้ไขแล้วเสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อให้ความเห็นชอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยต่อไป

ลักษณะเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ทั้ง 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสื่อการเรียนการสอน แบบสอบถามที่สร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ

- 5 หมายความว่า เป็นปัญหาระดับมากที่สุด
- 4 หมายความว่า เป็นปัญหาระดับมาก
- 3 หมายความว่า เป็นปัญหาระดับปานกลาง
- 2 หมายความว่า เป็นปัญหาระดับน้อย
- 1 หมายความว่า เป็นปัญหาระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.51 – 5.00	หมายความว่า เป็นปัญหาระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.51 – 4.50	หมายความว่า เป็นปัญหาระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.51 – 3.50	หมายความว่า เป็นปัญหาระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.51 – 2.50	หมายความว่า เป็นปัญหาระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.50	หมายความว่า เป็นปัญหาระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - ended) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ทั้ง 4 ด้าน คือด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลป์ปทุมธานี และวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเสนอผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ปทุมธานี และผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามไปให้นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เป็นผู้ตอบจำนวน 350 ฉบับ.
3. ผู้วิจัยเดินทางไปรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเองได้รับคืนจำนวน 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.43 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 20 มกราคม 2546 ถึง 28 กุมภาพันธ์ 2546

ตาราง 1 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับกลับคืนสมบูรณ์

สาขาวิชาเอก	แบบสอบถามที่ส่งไป	แบบสอบถามที่ได้รับคืนและสมบูรณ์
นาฏศิลป์	221	200
ดุริยางค์	121	105
คีตศิลป์	8	8
รวม	350	313

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับแบบสอบถามปลายเปิดนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบ

จัดกลุ่มของคำตอบ โดยการแจกแจงความถี่และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย เพื่อประกอบในการอภิปรายผล

3. ทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีการทางสถิติ

3.1 ในกรณีที่เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้การทดสอบที่ (t-test)

3.2 ในกรณีที่เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าสถิติต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด คำนวณจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้การทดสอบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 ; อ้างอิงจาก Edward. 1957 : 152 –154)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 171)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 สมมติฐานข้อที่ 1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้การทดสอบที (t - test)

3.2 สมมติฐานข้อที่ 2 และ 3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน ค่าระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution.
F	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
*	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
p	แทน ค่าความน่าจะเป็นที่ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การแจกแจงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะของตัวแปร เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ โดยการใช้การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรเพศโดยใช้การทดสอบที (t-test) ส่วนสาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษทดสอบโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในแบบสอบถามปลายเปิด โดยใช้การแจกแจงความถี่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การแจกแจงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ที่	ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1.	เพศ		
	ชาย	123	39.30
	หญิง	190	60.70
2.	สาขาวิชาเอก		
	นาฏศิลป์	200	63.90
	ดุริยางค์	105	33.50
	คีตศิลป์	8	2.60
3.	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ		
	3.50-4.00	43	13.70
	2.50-3.49	80	25.60
	2.00-2.49	138	44.10
	น้อยกว่า 1.99	52	16.60

จากตาราง 2 แสดงว่า นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 60.70 ส่วนที่เหลือเป็นเพศชาย จำนวน 123 คน ร้อยละ 39.30 สำหรับสาขาวิชาเอกนักศึกษาส่วนใหญ่เรียนสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 63.90 รองลงมาคือสาขาวิชาเอกดุริยางค์ จำนวน 105 คน ร้อยละ 33.50 และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ จำนวน 8 คน ร้อยละ 2.60 สำหรับเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00-2.49 จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 44.10 เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.50-3.49 จำนวน 80 คน ร้อยละ 25.60 เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ น้อยกว่า 1.99 จำนวน 52 คน ร้อยละ 16.60 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50-4.00 จำนวน 43 คน ร้อยละ 13.70

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน
โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามตัวแปร เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ
ดังแสดงในตาราง 3 - 22

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน

ข้อที่	ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	N = 313		ระดับ ปัญหา
		$\bar{x}$	S.D	
1.	ด้านผู้สอน	3.20	0.50	ปานกลาง
2.	ด้านผู้เรียน	3.25	0.63	ปานกลาง
3.	ด้านหลักสูตร	3.27	0.65	ปานกลาง
4.	ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.41	0.86	ปานกลาง
	รวมทุกด้าน	3.28	0.54	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลางมี
ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 ศึกษาศาสตร์บัณฑิต วิทยาลัยศึกษาศาสตร์ภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชา
 ภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายชื่อ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้สอน	N = 313		ระดับ ปัญหา
		$\bar{x}$	S.D	
1.	การนำความรู้ที่ทันสมัยมาถ่ายทอด	3.29	0.97	ปานกลาง
2.	ใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ	3.18	1.08	ปานกลาง
3.	เตรียมการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา	3.35	1.96	ปานกลาง
4.	ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	3.26	0.93	ปานกลาง
5.	ความสม่ำเสมอและตรงเวลาในการสอน	3.20	1.10	ปานกลาง
6.	บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนทำการสอน	3.23	0.98	ปานกลาง
7.	การใช้สื่อประกอบการสอน	3.12	1.07	ปานกลาง
8.	ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	3.25	1.06	ปานกลาง
9.	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	3.19	1.00	ปานกลาง
10.	ความเอาใจใส่ต่อการสอน	3.23	1.04	ปานกลาง
11.	สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และนำไปใช้ได้	3.26	1.05	ปานกลาง
12.	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	3.27	1.00	ปานกลาง
13.	การจัดกิจกรรมการเรียนให้น่าสนใจ	3.18	1.05	ปานกลาง
14.	ความรับผิดชอบในการสอน	3.22	1.10	ปานกลาง
15.	ความเหมาะสมของจำนวนอาจารย์กับจำนวนนักเรียน นักศึกษา	3.12	1.05	ปานกลาง
16.	อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก	3.12	1.01	ปานกลาง
17.	อาจารย์มีภารกิจอื่นมากนอกจากงานสอน	3.06	1.10	ปานกลาง
18.	การเอาใจใส่ สนใจตรวจงานของผู้เรียน	3.20	1.03	ปานกลาง
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.20	0.50	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่านักศึกษาระดับศึกษาศาสตร์บัณฑิตในวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ภาคกลาง มี
 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
 และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายชื่อ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้เรียน	N = 313		ระดับ ปัญหา
		$\bar{x}$	S.D	
19.	ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง	3.19	1.01	ปานกลาง
20.	ความสามารถทางด้านทักษะการพูด	3.27	1.08	ปานกลาง
21.	ความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน	3.23	1.10	ปานกลาง
22.	ความสามารถทางด้านทักษะการเขียน	3.17	1.13	ปานกลาง
23.	ความเอาใจใส่ทุ่มเทต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.26	1.04	ปานกลาง
24.	มักมีอาการอ่อนเพลียเบื่อหน่ายในขณะที่เรียน	3.39	1.09	ปานกลาง
25.	โอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.30	1.04	ปานกลาง
26.	ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ	3.43	1.07	ปานกลาง
27.	มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.43	1.13	ปานกลาง
28.	มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.28	1.10	ปานกลาง
29.	การทบทวนการเรียนก่อนและหลังเรียน	3.11	1.10	ปานกลาง
30.	ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง	3.12	1.07	ปานกลาง
31.	ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.15	1.07	ปานกลาง
32.	กิจกรรมการฝึกซ้อมการแสดงต่อผลการเรียน	3.17	1.09	ปานกลาง
33.	กิจกรรมงานแสดงในเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.20	1.05	ปานกลาง
34.	กิจกรรมงานแสดงนอกเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.22	1.04	ปานกลาง
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.25	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง
 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับ
 ปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ

ข้อ	ปัญหาด้านหลักสูตร	N = 313		ระดับ ปัญหา
		$\bar{x}$	S.D	
35.	ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชากับระดับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน	3.32	0.98	ปานกลาง
36.	ผู้เรียนยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรที่ตนเรียน	3.34	0.92	ปานกลาง
37.	ความเหมาะสมของเวลาที่จัดให้มีการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	3.16	0.94	ปานกลาง
38.	เนื้อหาวิชายากเกินไป	3.13	0.99	ปานกลาง
39.	เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอกที่เรียน	3.11	1.13	ปานกลาง
40.	การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของแต่ละภาค เรียนไม่ต่อเนื่อง	3.39	0.99	ปานกลาง
41.	ความเหมาะสมของจำนวนคาบเรียนในหลักสูตรต่อ สัปดาห์	3.24	0.94	ปานกลาง
42.	การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำทฤษฎีไปใช้	3.38	0.96	ปานกลาง
43.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัย และไม่สอดคล้อง ต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน	3.40	0.95	ปานกลาง
44.	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริง	3.26	1.05	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม		3.27	0.65	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง
 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับ
 ปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชา
 ภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน	N = 313		ระดับ ปัญหา
		$\bar{x}$	S.D	
45.	ประสิทธิภาพและความทันสมัยของห้องปฏิบัติการทางภาษา	3.35	1.02	ปานกลาง
46.	ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ	3.44	0.97	ปานกลาง
47.	ความพอเพียงของห้องปฏิบัติการทางภาษากับจำนวนของผู้เรียน	3.38	1.06	ปานกลาง
48.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง	3.42	1.19	ปานกลาง
49.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ	3.44	1.14	ปานกลาง
50.	จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด	3.36	1.08	ปานกลาง
51.	การให้บริการโสตทัศนศึกษาและให้ยืมสื่ออุปกรณ์ เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง	3.48	1.11	ปานกลาง
52.	ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน	3.43	1.12	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม		3.41	0.86	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ

ข้อ	ปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	เพศ			
		ชาย N = 123		หญิง N = 190	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
1.	ด้านผู้สอน	3.23	0.54	3.18	0.48
2.	ด้านผู้เรียน	3.30	0.65	3.20	0.60
3.	ด้านหลักสูตร	3.30	0.70	3.24	0.61
4.	ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.42	0.85	3.40	0.86
	รวม	3.31	0.56	3.26	0.52

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ทั้งชายและหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้สอน	เพศ			
		ชาย		หญิง	
		N = 123		N = 190	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
1.	การนำความรู้ที่ทันสมัยมาถ่ายทอด	3.38	0.99	3.23	0.95
2.	ใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ	3.34	1.09	3.07	1.07
3.	เตรียมการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา	3.32	1.03	3.37	2.38
4.	ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	3.43	0.91	3.15	0.91
5.	ความสม่ำเสมอและตรงเวลาในการสอน	3.28	1.07	3.15	1.11
6.	บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนทำการสอน	3.20	1.00	3.24	0.97
7.	การใช้สื่อประกอบการสอน	2.98	1.11	3.21	1.04
8.	ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	3.20	1.05	3.28	1.07
9.	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	3.17	1.00	3.20	1.01
10.	ความเอาใจใส่ต่อการสอน	3.31	1.05	3.18	1.04
11.	สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และนำไปใช้ได้	3.28	1.16	3.24	0.97
12.	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.33	1.09	3.24	0.94
13.	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ	3.17	1.02	3.18	1.08
14.	ความรับผิดชอบในการสอน	3.26	1.07	3.19	1.13
15.	ความเหมาะสมของจำนวนอาจารย์กับจำนวนนักเรียนนักศึกษา	3.10	1.02	3.14	1.06
16.	อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก	3.09	0.97	3.15	1.03
17.	อาจารย์มีภารกิจอื่นมากนอกจากงานสอน	3.07	1.04	3.05	1.14
18.	การเอาใจใส่ สนใจตรวจงานของผู้เรียน	3.28	1.13	3.14	0.96
	รวม	3.23	0.54	3.18	0.48

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ทั้งชายและหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอนโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทั้งชายและหญิงต่างมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา
ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้เรียน	เพศ			
		ชาย		หญิง	
		N = 123		N = 190	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
19.	ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง	3.22	1.11	3.16	0.94
20.	ความสามารถทางด้านทักษะการพูด	3.36	1.11	3.21	1.05
21.	ความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน	3.30	1.13	3.18	1.09
22.	ความสามารถทางด้านทักษะการเขียน	3.28	1.17	3.09	1.10
23.	ความเอาใจใส่ทุ่มเทต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.37	1.03	3.19	1.04
24.	มักมีอาการอ่อนเพลียเบื่อหน่ายในขณะที่เรียน	3.57	1.10	3.27	1.06
25.	โอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.36	1.13	3.26	0.98
26.	ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ	3.43	1.06	3.44	1.08
27.	มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.39	1.15	3.46	1.12
28.	มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.42	1.08	3.19	1.10
29.	การทบทวนการเรียนก่อนและหลังเรียน	3.17	1.09	3.07	1.10
30.	ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง	3.11	1.07	3.13	1.07
31.	ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.11	1.05	3.17	1.09
32.	กิจกรรมการฝึกซ้อมการแสดงต่อผลการเรียน	3.28	1.05	3.09	1.11
33.	กิจกรรมงานแสดงในเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.28	1.01	3.15	1.07
34.	กิจกรรมงานแสดงนอกเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.30	0.99	3.17	1.07
	รวม	3.30	0.65	3.20	0.60

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ทั้งชายและหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาชายเห็นว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ข้อ 24 มักมีอาการอ่อนเพลียเบื่อหน่ายในขณะที่เรียน ส่วนข้ออื่น ๆ มี ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่นักศึกษาหญิงเห็นว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา
ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ จำแนกตามเพศ

ข้อ	ปัญหาด้านหลักสูตร	เพศ			
		ชาย		หญิง	
		N = 123		N = 190	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
35.	ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชากับระดับ	3.28	1.05	3.35	0.98
36.	ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน				
36.	ผู้เรียนยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับ	3.29	0.99	3.37	0.92
37.	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตนเรียน				
37.	ความเหมาะสมของช่วงเวลาที่จัดให้มีการเรียน	3.20	0.97	3.13	0.94
38.	การสอนวิชาภาษาอังกฤษ				
38.	เนื้อหาวิชายากเกินไป	3.18	1.07	3.09	0.99
39.	เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอกที่เรียน	3.17	1.17	3.07	1.13
40.	การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของ	3.41	1.01	3.38	0.99
41.	แต่ละภาคเรียนไม่ต่อเนื่อง				
41.	ความเหมาะสมของจำนวนคาบเรียนใน	3.22	0.99	3.25	0.94
42.	หลักสูตรต่อสัปดาห์				
42.	การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำ	3.51	1.05	3.29	0.96
43.	ภาษาไปใช้				
43.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัย และไม่	3.47	0.96	3.35	0.95
44.	สอดคล้องต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน				
44.	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงาน	3.37	1.11	3.19	1.05
	ได้จริง				
	รวม	3.30	0.70	3.24	0.61

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ทั้งชายและหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาชายเห็นว่ามีปัญหาอยู่ใน ระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 42 การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำภาษาไปใช้ ส่วนข้อ อื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่นักศึกษาหญิงเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับ ปานกลางทุกข้อ

ตาราง 12 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา
ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ จำแนกตามเพศ

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน	เพศ			
		ชาย N = 123		หญิง N = 190	
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D
45.	ประสิทธิภาพและความทันสมัยของห้องปฏิบัติการทางภาษา	3.28	1.08	3.39	0.99
46.	ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ	3.43	1.00	3.45	0.95
47.	ความพอเพียงของห้องปฏิบัติการทางภาษากับจำนวนของผู้เรียน	3.37	1.09	3.39	1.04
48.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง	3.37	1.17	3.45	1.20
49.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ	3.52	1.12	3.39	1.15
50.	จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด	3.50	1.08	3.28	1.08
51.	การให้บริการโสตทัศนศึกษาและให้ยืมสื่ออุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง	3.54	1.09	3.43	1.11
52.	ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน	3.41	1.10	3.45	1.14
	รวม	3.42	0.85	3.40	0.86

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ทั้งชายและหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า นักศึกษาชายมีปัญหาอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 49 จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ ข้อ 51 การให้บริการโสตทัศนศึกษาและให้ยืมสื่ออุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่นักศึกษาหญิงเห็นว่าไม่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 13 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา
ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ข้อ	ปัญหาการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ	สาขาวิชาเอก					
		นาฏศิลป์		ดุริยางค์		คีตศิลป์	
		N = 200		N= 105		N= 8	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
1	ด้านผู้สอน	3.20	0.49	3.21	0.49	2.97	0.62
2	ด้านผู้เรียน	3.25	0.61	3.27	0.65	2.86	0.59
3	ด้านหลักสูตร	3.30	0.64	3.26	0.67	2.75	0.65
4	ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.42	0.89	3.47	0.78	2.61	0.93
	รวม	3.27	0.49	3.28	0.50	2.84	0.62

จากตาราง 13 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง
สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการ
เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 14 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ข้อ	ปัญหาด้านผู้สอน	สาขาวิชาเอก					
		นาฏศิลป์		ดุริยางค์		คีตศิลป์	
		N= 200		N= 105		N = 8	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
1	การนำความรู้ที่ทันสมัยมาถ่ายทอด	3.30	1.00	3.28	0.93	3.13	0.97
2	ใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ	3.17	1.12	3.19	1.06	3.25	0.89
3	เตรียมการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา	3.26	0.92	3.27	0.89	3.00	1.07
4	ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	3.26	0.98	3.30	0.84	2.63	0.74
5	ความสม่ำเสมอและตรงเวลาในการสอน	3.20	1.13	3.24	1.01	2.88	1.46
6	บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนทำการสอน	3.16	0.99	3.38	0.97	3.00	1.07
7	การใช้สื่อประกอบการสอน	3.14	1.08	3.11	1.05	2.75	1.28
8	ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	3.27	1.09	3.22	1.02	3.13	1.25
9	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	3.19	1.02	3.27	0.97	2.88	1.13
10	ความเอาใจใส่ต่อการสอน	3.20	1.10	3.31	0.95	3.00	1.07
11	สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันและนำไปใช้ได้	3.28	1.04	3.24	1.07	2.87	1.36
12	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	3.20	1.00	3.40	0.97	3.38	1.41
13	การจัดกิจกรรมการเรียนให้น่าสนใจ	3.19	1.11	3.17	0.97	2.88	0.99
14	ความรับผิดชอบในการสอน	3.22	1.15	3.22	1.00	3.00	1.41
15	ความเหมาะสมของจำนวนอาจารย์กับจำนวนนักเรียน นักศึกษา	3.16	1.08	3.08	0.97	3.00	1.31
16	อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก	3.21	1.00	2.97	1.00	3.00	1.31
17	อาจารย์มีภาระกิจอื่นมากนอกจากงานสอน	3.14	1.20	2.97	0.90	2.75	0.89
18	การเอาใจใส่สนใจตรวจงานของผู้เรียน	3.18	1.03	3.26	1.20	2.88	1.36
	รวม	3.20	0.49	3.21	0.49	2.96	0.62

จากตาราง 14 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 15 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ข้อ	ปัญหาด้านผู้เรียน	สาขาวิชาเอก					
		นาฏศิลป์		ดุริยางค์		คีตศิลป์	
		N= 200		N = 105		N = 8	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	S.D
19	ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง	3.15	1.00	3.24	1.04	3.25	1.04
20	ความสามารถทางด้านทักษะการพูด	3.18	1.09	3.43	1.05	3.38	1.19
21	ความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน	3.16	1.13	3.34	1.08	3.25	0.89
22	ความสามารถทางด้านทักษะการเขียน	3.08	1.16	3.32	1.05	3.13	1.25
23	ความเอาใจใส่ทุ่มเทต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.34	1.09	3.22	0.88	2.00	0.93
24	มักมีอาการอ่อนเพลีย เบื่อหน่ายในขณะที่เรียน	3.44	1.09	3.33	1.07	2.88	1.36
25	โอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.25	1.04	3.45	1.01	2.75	1.39
26	ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ	3.49	1.11	3.37	0.98	2.88	1.25
27	มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.48	1.17	3.36	1.07	3.00	1.07
28	มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.36	1.13	3.19	0.99	2.63	1.41
29	การทบทวนการเรียนก่อน และหลังเรียน	3.12	1.12	3.12	1.08	2.75	1.16
30	ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง	3.14	1.07	3.15	1.06	2.25	1.04
31	ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.17	1.10	3.11	1.03	3.00	1.20
32	กิจกรรมการฝึกซ้อมการแสดงต่อผลการเรียน	3.15	1.09	3.22	1.08	2.88	1.25
33	กิจกรรมการแสดงในเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.22	1.05	3.20	1.06	2.88	1.13
34	กิจกรรมการแสดงนอกเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.25	1.06	3.19	1.02	2.87	0.99
	รวม	3.24	0.61	3.26	0.65	2.85	0.59

จากตาราง 15 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้เรียนอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาเอกคีตศิลป์เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 23 ความเอาใจใส่ทุ่มเทต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และข้อ 30 ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์และดุริยางค์เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 16 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ข้อ	ปัญหาด้านหลักสูตร	สาขาวิชาเอก					
		นาฏศิลป์		ดุริยางค์		คีตศิลป์	
		N= 200		N= 105		N = 8	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
35	ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชากับระดับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน	3.45	0.95	3.15	1.00	2.50	0.93
36	ผู้เรียนยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตนเรียน	3.42	0.95	3.42	0.95	3.00	1.07
37	ความเหมาะสมของเวลาที่จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	3.15	1.00	3.15	1.00	2.87	0.83
38	เนื้อหาวิชายากเกินไป	3.07	1.01	3.07	1.01	2.75	0.89
39	เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอกที่เรียน	3.09	1.17	3.09	1.17	2.63	0.92
40	การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของแต่ละภาคเรียนไม่ต่อเนื่อง	3.44	0.98	3.30	1.01	3.38	1.19
41	ความเหมาะสมของจำนวนคาบเรียนในหลักสูตรต่อสัปดาห์	3.24	0.94	3.23	0.94	3.25	1.04
42	การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำภาษาไปใช้	3.43	0.93	3.35	1.01	2.50	0.76
43	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัย และไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน	3.43	0.96	3.39	0.94	2.63	1.06
44	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริง	3.30	1.03	3.28	1.05	2.00	0.93
	รวม	3.30	0.64	3.25	0.66	2.75	0.65

จากตาราง 16 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงในวิทยาลัยศิลปภาคกลาง สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์และสาขาวิชาเอกดุริยางค์ มีปัญหาอยู่ในระดับกลางทุกข้อ ในขณะที่นักศึกษาสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 3 ข้อ ได้แก่

ข้อ 35 ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชากับระดับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ข้อ 42 การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำภาษาไปใช้ และข้อ 44 เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริง ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 17 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ
 นาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
 ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน	สาขาวิชาเอก					
		นาฏศิลป์		ดุริยางค์		คีตศิลป์	
		N= 200		N= 105		N= 8	
		$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D
45	ประสิทธิภาพและความทันสมัยของห้องปฏิบัติการทางภาษา	3.31	1.06	3.47	0.92	2.75	1.28
46	ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ	3.46	0.98	3.47	0.94	2.63	0.92
47	ความพอเพียงของห้องปฏิบัติการทางภาษากับจำนวนของผู้เรียน	3.35	1.09	3.50	1.01	2.75	0.89
48	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง	3.43	1.22	3.44	1.12	2.88	1.36
49	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ	3.46	1.18	3.49	1.06	2.63	1.06
50	จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด	3.34	1.09	3.49	1.07	2.38	0.92
51	การให้บริการโสตทัศนศึกษา และให้ยืมสื่ออุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง	3.51	1.12	3.49	3.39	2.50	1.07
52	ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน	3.50	1.16	3.39	1.04	2.38	1.06
	รวม	3.41	0.88	3.46	0.77	2.60	0.92

จากตาราง 17 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 51 การให้บริการโสตทัศนศึกษา และให้ยืมสื่ออุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาสาขาวิชาเอกคีตศิลป์เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 50 จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด ข้อ 51 การให้บริการโสตทัศนศึกษา และให้ยืมสื่ออุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง ข้อ 52 ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาเอกดุริยางค์เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 18 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยนานาชาติปทุมธานีเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	3.50 - 4.00 N = 43		2.70 - 3.49 N = 80		2.00 - 2.69 N = 138		น้อยกว่า 1.99 N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1	ด้านผู้สอน	3.17	0.98	3.20	1.02	3.28	1.14	3.04	1.03
2	ด้านผู้เรียน	3.29	0.99	3.18	1.08	3.28	1.06	3.21	1.67
3	ด้านหลักสูตร	3.31	0.93	3.34	0.85	3.29	0.98	3.11	1.06
4	ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.35	1.02	3.45	1.10	3.48	1.06	3.23	1.18
	รวม	3.28	0.56	3.29	0.52	3.33	0.52	3.14	0.57

จากตาราง 18 แสดงว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยนานาชาติปทุมธานีที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50-4.00 ,2.70-3.49,2.00-2.69 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 19 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับบัณฑิตยชั้นสูง วิทยาลัยนฤติลพาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน เป็นรายชื่อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้สอน	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1	การนำความรู้ที่ทันสมัยมาถ่ายทอด	3.26	0.87	3.24	0.94	3.43	1.03	3.02	0.89
2	ใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ	3.40	0.97	3.11	1.16	3.17	1.07	3.10	1.08
3	เตรียมการสอนให้ไปเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา	3.28	0.85	3.20	0.80	3.52	2.78	3.17	1.00
4	ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	3.16	0.94	3.30	0.94	3.27	0.90	3.25	1.00
5	ความสม่ำเสมอและตรงเวลาในการสอน	3.14	1.08	3.15	1.12	3.36	1.04	2.94	1.19
6	บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนทำการสอน	2.98	0.88	3.20	0.86	3.37	1.03	3.10	1.08
7	การใช้สื่อประกอบการสอน	3.14	1.06	3.10	1.02	3.24	1.07	2.83	1.13
8	ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	3.30	1.12	3.40	0.97	3.25	1.11	2.96	0.98
9	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	3.23	1.08	3.01	1.01	3.32	1.01	3.08	0.88
10	ความเอาใจใส่ต่อการสอน	3.30	0.86	3.11	1.11	3.33	1.06	3.10	1.05

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านผู้สอน	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
11	สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันและนำไปใช้ได้	3.19	0.95	3.17	1.04	3.34	1.07	3.21	1.12
12	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.07	0.76	3.19	1.02	3.46	1.04	3.10	0.97
13	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ	3.23	1.06	3.21	1.09	3.20	1.07	3.02	0.96
14	ความรับผิดชอบในการสอน	2.95	1.21	3.24	1.11	3.34	1.09	3.08	1.02
15	ความเหมาะสมของจำนวนอาจารย์กับจำนวนนักเรียนนักศึกษา	3.05	1.15	3.28	1.07	3.18	1.00	2.81	0.99
16	อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก	3.05	0.89	3.44	1.04	3.09	0.98	2.79	2.79
17	อาจารย์มีการฝึกอื่นนอกจากงานสอน	2.88	0.93	3.14	1.11	3.05	1.15	3.10	3.10
18	การเอาใจใส่สนใจตรวจงานของผู้เรียน	3.37	0.92	3.18	0.99	3.20	1.05	3.10	3.10
	รวม	3.17	0.41	3.20	0.51	3.28	0.51	3.04	0.49

จากตาราง 19 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 , 2.70 - 3.49 , 2.00-2.69 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 ต่างมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 - 2.69 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อได้แก่ ข้อ 3 เตรียมการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50-4.00, 2.70 - 3.49 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 20 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นสูง วิทยาลัยนฤมิตรศิลปาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้เรียน เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ปัญหาด้านผู้เรียน	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
19	ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง	3.14	0.99	3.21	0.99	3.28	1.05	2.92	0.94
20	ความสามารถทางด้านทักษะการพูด	3.26	1.04	3.16	1.04	3.40	1.05	3.08	1.20
21	ความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน	3.47	1.07	3.05	1.12	3.29	1.02	3.13	1.29
22	ความสามารถทางด้านทักษะการเขียน	3.28	1.09	2.94	1.17	3.28	1.01	3.12	1.35
23	ความเข้าใจใ้ส่วนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.37	1.02	3.15	0.99	3.39	0.99	3.00	1.20
24	มีมือการอ่านพลีเย เปื่อหน่ายในขณะทีเรียน	3.44	1.05	3.51	1.11	3.37	1.06	3.21	1.17
25	โอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.28	0.95	3.30	1.02	3.35	1.05	3.19	1.13
26	ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ	3.42	1.02	3.58	1.04	3.36	1.08	3.44	1.14

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาสำหรับผู้เรียน	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
27	มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.51	1.14	3.38	1.16	3.36	1.12	3.65	1.10
28	มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.33	0.96	3.40	1.12	3.22	1.14	3.21	1.07
29	การทบทวนการเรียนก่อน และหลังเรียน	3.14	0.91	2.96	1.18	3.14	1.10	3.21	1.12
30	ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง	3.05	0.95	3.11	1.15	3.19	1.04	3.02	1.12
31	ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.35	1.06	2.99	1.19	3.12	0.99	3.31	1.07
32	กิจกรรมการฝึกซ้อมการแสดงต่อผลการเรียน	3.26	0.87	3.04	1.01	3.17	1.10	3.27	1.33
33	กิจกรรมงานแสดงในเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.19	0.85	3.10	1.02	3.23	1.05	3.31	1.22
34	กิจกรรมการแสดงนอกเวลาเรียนต่อผลการเรียน	3.21	0.86	3.03	1.04	3.30	1.02	3.33	1.21
	รวม	3.29	0.64	3.18	0.62	3.28	0.59	3.21	0.71

จากตาราง 20 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 , 2.70 - 3.49 , 2.00 - 2.69 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ข้อ 27 มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.70 - 3.49 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 24 มักมีอาการอ่อนเพลีย เบื่อหน่ายในขณะที่เรียน ข้อ 26 ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 27 มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 - 2.69 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 21 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นสูง วิทยาลัยนานาชาติกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ปัญหาด้านหลักสูตร	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
35	ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชาที่ระดับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน	3.28	0.95	3.49	0.95	3.31	0.95	3.13	1.10
36	ผู้เรียนยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตนเรียน	3.44	0.95	3.44	0.88	3.28	0.87	3.25	1.10
37	ความเหมาะสมของช่วงเวลาที่จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	3.21	0.88	3.25	0.83	3.17	1.00	2.96	0.98
38	เนื้อหาวิชายากเกินไป	3.09	1.19	3.11	0.99	3.22	0.91	2.94	1.01
39	เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอกที่เรียน	3.33	1.10	3.07	1.20	3.16	1.09	2.87	1.13

ตาราง 21 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาด้านหลักสูตร	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70 - 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N = 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
40	การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของแต่ละภาคเรียนไม่ต่อเนื่อง	3.37	0.84	3.56	0.39	3.40	0.98	3.12	1.16
41	ความเหมาะสมของจำนวนคาบเรียนในหลักสูตรต่อสัปดาห์	3.23	0.92	3.36	0.90	3.22	0.93	3.08	1.02
42	การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำภาษาไปใช้	3.35	0.81	3.50	0.87	3.38	1.03	3.21	0.99
43	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัย และไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน	3.44	0.82	3.39	0.89	3.41	1.00	3.37	1.04
44	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริง	3.33	0.89	3.19	1.10	3.31	1.05	3.17	1.11
	รวม	3.31	0.67	3.34	0.57	3.29	0.61	3.11	0.82

จากตาราง 21 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 , 2.70 - 3.49 , 2.00 - 2.69 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.70 - 3.49 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 40 การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของแต่ละภาคเรียนไม่ต่อเนื่อง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50-4.00 , 2.00-2.69 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 22 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน	เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ							
		3.50 - 4.00		2.70- 3.49		2.00 - 2.69		น้อยกว่า 1.99	
		N= 43		N = 80		N = 138		N = 52	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
45	ประสิทธิภาพและความทันสมัยของห้องปฏิบัติการทางภาษา	3.30	1.06	3.36	1.06	3.40	0.97	3.08	3.35
46	ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ	3.42	0.98	3.36	0.95	3.51	0.94	3.38	3.44
47	ความพอเพียงของห้องปฏิบัติการทางภาษากับจำนวนของผู้เรียน	3.44	0.98	3.39	1.13	3.37	1.03	3.37	3.38
48	จำนวนเครื่องเล่นแบบบันทึกเสียง	3.23	1.08	3.51	1.14	3.54	1.17	3.10	3.42
49	จำนวนเครื่องเล่นแบบบันทึกภาพ	3.40	1.05	3.50	1.10	3.55	1.10	3.12	3.44
50	จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นความเพิ่มเติมด้วยตนเองในห้องสมุด	3.35	0.99	3.32	1.12	3.43	1.08	3.25	3.36
51	การให้บริการโสตทัศนศึกษา และให้ยืมสื่อ อุปกรณ์ เพื่อการศึกษด้วยตนเอง	3.33	0.99	3.59	1.15	3.50	1.08	3.37	3.48
52	ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน	3.40	1.02	3.49	1.12	3.51	1.15	3.15	3.43
	รวม	3.35	0.85	3.45	0.88	3.48	0.83	3.23	0.90

จากตาราง 22 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 ,2.70-3.49 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.70 -3.49 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 48 จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง ข้อ 51 การให้บริการโสตทัศนศึกษา และให้ยืมสื่อ อุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00- 2.49 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 46 ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพ ข้อ 48 จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง ข้อ 49 จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ ข้อ 52 ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00 และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ.

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง จำแนกตามตัวแปรเพศ สาขาวิชาเอก เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตาราง 23 - 27

ตาราง 23 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ

ปัญหาการเรียนการสอน	เพศ				t	p
	ชาย =123		หญิง= 190			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านผู้สอน	3.23	0.54	3.18	0.48	1.03	0.303
2. ด้านผู้เรียน	3.30	0.65	3.20	0.60	1.83	0.068
3. ด้านหลักสูตร	3.30	0.70	3.24	0.61	0.54	0.589
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.42	0.85	3.40	0.86	0.27	0.784
รวม	3.31	0.56	3.26	0.52	0.95	0.350

จากตาราง 23 พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 24 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์
ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาเอก

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	df	SS	MS	F	p
1. ด้านผู้สอน					
ระหว่างกลุ่ม	2	0.462	0.231	0.939	0.392
ภายในกลุ่ม	310	76.234	0.246		
รวม	312	76.696			
2. ด้านผู้เรียน					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.239	0.619	1.574	0.209
ภายในกลุ่ม	310	121.939	0.393		
รวม	312	123.178			
3. ด้านหลักสูตร					
ระหว่างกลุ่ม	2	2.371	1.186	2.784	0.063
ภายในกลุ่ม	310	131.997	0.426		
รวม	312	134.368			
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
ระหว่างกลุ่ม	2	5.448	2.724	3.754*	0.025
ภายในกลุ่ม	310	224.961	0.726		
รวม	312	230.409			
5. รวมทุกด้าน					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.481	0.740	2.990	0.052
ภายในกลุ่ม	310	76.753	0.248		
รวม	312	78.233			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (scheffe') ดังแสดงในตาราง 25

ตาราง 25 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามสาขาวิชาเอก

สาขาวิชาเอก	1	2	3
	3.42	3.47	2.61
1 นาฏศิลป์	3.42		*
2 ดุริยางค์	3.47		*
3 คีตศิลป์	2.61		

จากตาราง 25 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ และสาขาวิชาเอกดุริยางค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 26 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์
ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

	df	SS	MS	F	p
1. ด้านผู้สอน					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.378	0.793	3.221*	0.023
ภายในกลุ่ม	309	76.047	0.246		
รวม	312	78.425			
2. ด้านผู้เรียน					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.024	0.341	0.870	0.457
ภายในกลุ่ม	309	121.262	0.392		
รวม	312	122.286			
3. ด้านหลักสูตร					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.817	0.606	1.437	0.232
ภายในกลุ่ม	309	130.290	0.422		
รวม	312	132.107			
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.608	0.869	1.184	0.316
ภายในกลุ่ม	309	226.942	0.734		
รวม	312	229.549			
5. รวมทุกด้าน					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.608	0.869	1.184	0.247
ภายในกลุ่ม	309	226.942	0.734		
รวม	312	229.549			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงได้ทำการทดสอบ ความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (scheffe') ดังแสดงในตาราง 27

ตาราง 27 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ

เกรดเฉลี่ยสะสมในวิชาภาษาอังกฤษ	1	2	3	4
	3.17	3.21	3.28	3.04
1. 3.50 - 4.00	3.17			
2. 2.70 - 3.49	3.21			
3. 2.00 - 2.49	3.28			*
4. น้อยกว่า 1.99	3.04			

จากตาราง 27 แสดงว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 - 2.49 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านผู้สอนแตกต่างจากนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนโดยใช้การแจกแจงความถี่ ดังแสดงในตาราง 28

ตาราง 28 จำนวนความถี่ของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน

ลำดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	จำนวน
1.	ขาดสื่อที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ	35
2.	สื่ออุปกรณ์ การเรียนการสอนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียน	32
3.	ผู้สอนควรจะสอนโดยเน้นการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน	28
4.	ผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่สร้างความสนใจผู้เรียน	25
5.	ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน แนะนำประโยคที่สามารถใช้พูดในชีวิตประจำวันก่อนออกจากห้องเรียน	19
6.	ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ	16
7.	ควรมีการเพิ่มเวลาเรียนในหลักสูตรให้มากกว่าเดิม	16
8.	หลักสูตรควรเน้นที่ทักษะการพูดและอ่าน	15
9.	ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบต่อการเรียน	12
10.	ควรจัดทัศนศึกษานอกสถานที่เกี่ยวกับความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ	12

จากตาราง 28 แสดงว่านักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน คือ สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย ผู้สอนควรจะสอนโดยเน้นการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน แนะนำประโยคที่สามารถใช้พูดในชีวิตประจำวันก่อนออกจากห้องเรียน ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ ควรเพิ่มเวลาเรียนในหลักสูตรให้มากกว่าเดิม หลักสูตรควรเน้นที่ทักษะการพูดและอ่าน ควรจัดทัศนศึกษานอกสถานที่เกี่ยวกับความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ นอกจากนี้นักศึกษาได้เพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไว้ดังนี้คือ ผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่สร้างความสนใจ ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบต่อการเรียน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปร เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ สำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 วิทยาลัยนาฏศิลปกรุงเทพ วิทยาลัยนาฏศิลปอ่างทอง วิทยาลัยนาฏศิลปพบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี รวมทั้งสิ้นจำนวน 350 คน และใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 52 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอย่างอิสระ เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามเสนอผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปกรุงเทพ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปอ่างทอง ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปพบุรี และผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี เพื่อขอความร่วมมือให้นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เป็นผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 350 คน และผู้วิจัยเดินทางไปปรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเองได้รับคืนจำนวน 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.43 ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ (20 มกราคม 2546 - 28 กุมภาพันธ์ 2546)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามที่ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์ไปคำนวณหาค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้าน วิเคราะห์โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรเพศ วิเคราะห์โดยการทดสอบที (t -test) ส่วนตัวแปรสาขาวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง สรุปผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง
3. นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง
4. นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50-4.00, 2.70-3.49 , 2.00-2.69 , และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง
5. นักศึกษาชายและหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสื่อการเรียนการสอน

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน โดยพบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกจิตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์และสาขาวิชาเอกดุริยางค์

7. นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน โดยพบว่านักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00-2.49 มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านผู้สอนแตกต่างจากนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99

อภิปรายผล

การวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน พบว่ามีประเด็นสำคัญซึ่งผู้วิจัยนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกซ้อมในวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้นนักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญเนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16) กล่าวว่าผู้เรียนในประเทศไทยไม่ค่อยมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารจึงทำให้ขาดความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ สาคร พุทธิผล (2545 : 54) ให้ความเห็นว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจะบรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนเพราะเมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้เรียนย่อมแสวงหาความรู้ในสิ่งนั้นด้วยตนเอง เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนสนใจ นอกจากนี้นักศึกษาอาจเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหาวิชาที่เรียนยังไม่สัมพันธ์กับสาขาวิชาเอกและความสนใจ เพราะเนื้อหาวิชาที่นักศึกษาได้เรียนในระดับนาฏศิลป์ขั้นต้นและระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางจะเป็นเนื้อหาทั่ว ๆ ไป เหมือนกับที่ใช้สอนในโรงเรียนสามัญ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแซ็กแกฟ (Saggaf.1981 : 1820 A) ที่พบว่าสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีสาเหตุเนื่องจากหลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน นอกจากนี้

นักศึกษาจะไม่ค่อยได้มีโอกาสจัดกิจกรรมหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่เรียน เพื่อฝึกฝนและเพิ่มพูนความรู้และทักษะในด้านภาษาอังกฤษ เนื่องจากการจัดการศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้นจะเน้นการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติมากกว่า จึงทำให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษและการฝึกฝนทักษะทางภาษาในห้องเรียนทั้งนี้ คราเชน (ชุดทิคาญจน์ บุญญะธิตินุช. 2546 ; อ้างอิงจาก Krashen.1982 : 32) ได้กล่าวว่าสื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ และนอกจากนี้แล้ว ปัจจุบันเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลที่ทันสมัยที่นักศึกษาได้รับในหลาย ๆ รูปแบบอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนของวิทยาลัยยังไม่ทันสมัยพอ และอาจเห็นความสำคัญของการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัยซึ่งจะช่วยให้ศึกษามีความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น แต่เห็นว่างบประมาณที่ให้การสนับสนุนจัดซื้อสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ทันสมัยยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการ ซึ่งทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 73) ได้กล่าวว่าอุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพราะจะช่วยดึงดูดความสนใจทำให้บทเรียนน่าสนใจ และช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งสื่อการเรียนที่ใช้คอมพิวเตอร์ เทป หรือวีดีโอ นั้นสามารถจะหยุดเครื่องไว้เปิดใหม่หรือย้อนกลับมาอย่างไรก็ได้ อีกทั้งจะทำให้ครูมีเวลาในชั้นเรียนมากพอที่จะใกล้ชิดกับผู้เรียน (ประนอม สุรัสวดี. 2537 : 39)

2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความคิดเห็นของทั้งนักศึกษาชายและหญิงในภาพรวม ซึ่งถือว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาชายหรือหญิง จะมีพื้นฐานการเรียนใกล้เคียงกัน ลักษณะนิสัยในการเรียนเหมือนกัน กล่าวคือ นักศึกษาต้องผ่านการเรียนมาในระดับนาฏศิลป์ชั้นต้นและนาฏศิลป์ชั้นกลางจนเข้าศึกษาในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง ในสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนแบบเดียวกันมาโดยตลอด เช่นได้รับการสอนจากอาจารย์ผู้สอนคนเดียวกัน โดยผู้สอนจะใช้วิธีการสอนเดียวกัน สื่อการเรียนการสอนที่เหมือนกัน นอกจากนี้บางครั้งอาจจะพบปัญหาในด้านของเวลาเรียนที่เหมือนกันคือต้องขาดเรียนเพื่อไปฝึกซ้อมการแสดงหรือออกปฏิบัติหน้าที่การแสดงเพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมตามคำสั่งของวิทยาลัย ในขณะที่มีคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงอาจทำให้นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีวิธีการเรียนที่คล้าย ๆ กัน ดังที่บานชื่น ปัญญาเรือง(2545 : สัมภาษณ์) กล่าวว่าธรรมชาติของนักศึกษานาฏศิลป์โดยทั่วไปจะขาดความสนใจต่อการเรียนวิชาสามัญ แต่จะสนใจและตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาเอกและจะเรียนรู้เท่าที่ผู้สอนนำไปสอนเท่านั้น จึงอาจทำให้นักศึกษาทั้งชายและ

หญิงมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของคล้าก (วัชรรา หมัดปองด้ว. 2545 ; อ้างอิงจาก Clark. 1961 : 210) ที่ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่าน

3. นักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ สาขาวิชาเอกดุริยางค์ และสาขาวิชาเอกคีตศิลป์ มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบความแตกต่างกันในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 สาขาวิชาเอกในภาพรวม ทั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง มีจุดมุ่งหมายเพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และทักษะเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี นักศึกษาไม่ว่าจะเรียนสาขาวิชาเอกใดก็จะได้รับความรู้และได้รับการฝึกทักษะในภาพรวมไปในทิศทางเดียวกัน และเนื้อหาในหลักสูตรที่เรียนก็จะเหมือนกัน โดยจะเรียนเกี่ยวกับศัพท์สำนวนเฉพาะทางด้านวิชาชีพ เนื้อหาของบทละครทั้งไทยและต่างประเทศ สุจิตร์ บทความ ป้ายประกาศ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และการเขียนจดหมายโต้ตอบกับชาวต่างประเทศ จึงเป็นสาเหตุให้นักศึกษาที่เรียนต่างสาขาวิชาเอกกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของกาญจนา คำนึ่งสุข (Kanchana Khamnongsuk. 1989 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษานิเทศศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยศึกษาปัญหา 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร เอกสารประกอบการเรียนการสอน ผู้สอน นักศึกษาและการวัดผล โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาคือไม่สามารถพัฒนาความสามารถและทักษะทั้ง 4 ด้านให้ดีขึ้น เนื้อหาของเอกสารประกอบการเรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอก นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนต้องการให้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์ และเรื่องทั่วไป ในชีวิตประจำวัน และจัดงานวิจัยของวัชรรา หมัดปองด้ว(2545 : 118) เรื่องการศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาเอกแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านทักษะทางภาษา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ไม่แตกต่างกัน และงานวิจัยของชุตีรัตน์ เจริญสุข (2545 : 104) เรื่อง ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดการเรียนการสอน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในความคิดเห็นต่อปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสื่อการเรียนการสอนระหว่างนักศึกษาสาขาวิชาเอกคิตติศิลป์กับนักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ และนักศึกษาสาขาวิชาเอกดุริยางค์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากโดยพื้นฐานของการเรียน ในสาขาวิชาเอกคิตติศิลป์นั้นนักศึกษาต้องมีส่วนร่วมในตัวเองในด้านของน้ำเสียง และในการเรียนการสอนนั้นจะใช้วิธีการเรียนโดยการออกเสียงเลียนแบบตามผู้สอน สิ่งสำคัญคือการฟังและออกเสียงตามให้เหมือน ซึ่งสื่อการเรียนการสอนจะใช้เพียงสมุดจดโน้ตเพลง จึงประกอบจังหวะเท่านั้น จึงทำให้นักศึกษาสาขาวิชาเอกคิตติศิลป์ไม่ค่อยจะเห็นความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนเท่าที่ควร เนื่องจากมักจะเคยชินกับการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการถ่ายทอดความรู้ตัวต่อตัวระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจึงอาจเห็นความสำคัญของตัวครูผู้สอนมากกว่าการใช้สื่อการเรียนการสอน ต่างจากนักศึกษาสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ที่จะเห็นความสำคัญของการใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมากกว่าเนื่องจากในการเรียนการสอนวิชาเอกนาฏศิลป์แต่ละครั้งจะมีสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเช่น เครื่องบันทึกเสียง แถบบันทึกเสียง วีดีทัศน์ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้สำหรับประกอบท่ารำแต่ละชุดแต่ละตอน เช่นเดียวกับนักศึกษาสาขาวิชาเอกดุริยางค์ ที่สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนจะมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะนักศึกษาจะต้องใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนคือเครื่องดนตรีแต่ละประเภทที่นักศึกษาเรียนทุกครั้งที่มีการเรียนการสอนเพื่อใช้ฝึกปฏิบัติจริง จึงอาจทำให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการใช้สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้อย่างดีขึ้น นอกเหนือจากความรู้จากผู้สอนโดยตรงเท่านั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาสาขาวิชาเอกคิตติศิลป์มีความคิดเห็นในด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกนาฏศิลป์และสาขาวิชาเอกดุริยางค์ ดังที่ สันทัด ภิบาลสุข และพิมพ์ใจ ภิบาลสุข (2526 : 44) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะผู้เรียนได้แก่ พื้นฐานความรู้ทั่วไป ประสบการณ์เดิม และความถนัดในการเรียน มีผลต่อการเลือกสื่อการเรียนการสอน

4. นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 3.50 - 4.00, 2.70 - 3.49, 2.00 - 2.69 และน้อยกว่า 1.99 ต่างมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบว่าแตกต่างกันในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 4 กลุ่ม ในภาพรวม ทั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในความคิดเห็นต่อปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ระหว่างนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 - 2.69 กับนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก ปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารของโลก ซึ่งอาจเป็นแรงจูงใจให้ นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ 2.00 - 2.69 เห็นประโยชน์และความสำคัญของการมีความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสมัครเข้าศึกษาต่อหรือสมัครเข้า

ทำงาน ดังที่เอลลิส (Ellis. 1998 : 75-76) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนภาษาที่สองก็เพื่อวัตถุประสงค์บางประการเช่น เพื่อให้สอบผ่านการทดสอบ เพื่อให้ได้ทำงานที่ต้องการ และเพื่อใช้ศึกษาต่อ และเห็นว่าผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษจะมีโอกาสได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษมากกว่า แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษไม่ดี ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ จะเน้นการฝึกปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ส่วนทางด้านวิชาสามัญจะให้การสนับสนุนน้อย เช่น การสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนได้เข้าอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ในด้านต่าง ๆ และการสนับสนุนงบประมาณด้านสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งอาจเป็นเหตุผลให้นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ผู้สอนมีการพัฒนาการเรียนการสอนให้มากขึ้นกว่าเดิมและใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์ผกา เสงสกุล (2522 : บทคัดย่อ) เรื่องการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาของประเทศไทย สรุปได้ว่าผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยและไม่มีโอกาสรับการอบรมหรือสัมมนา การสอนภาษาอังกฤษมาก่อน มีชั่วโมงสอนและภาระรับผิดชอบมาก เนื้อหาในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับวิชาชีพ และการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนขาดอุปกรณ์การสอนและตำราที่ดี และส่วนใหญ่จะเตรียมการสอนเฉพาะเรื่องที่ยาก และ จรูญ จัวนาน (2528 : 61) ที่กล่าวถึงอาจารย์ผู้สอนว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้เรียนกล่าวคือเป็นปัจจัยส่งเสริมและอุปสรรคของการเรียนรู้เพราะผู้สอนเป็นสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่งในห้องเรียน ซึ่งต่างจากความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า 1.99 ที่อาจไม่เห็นความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเข้าใจว่าการมีความรู้ความสามารถในสาขาวิชาเอกของตนเป็นอย่างดีก็เพียงพอแล้วสำหรับการเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะโอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้มีน้อย ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16) กล่าวว่าความต้องการจะเป็นแรงกระตุ้นเพราะมนุษย์ต้องเรียนภาษาเพื่อใช้ในสังคมที่ตนเองอยู่เพื่อสื่อสารกับคนอื่น ดังนั้นนักศึกษาจึงเรียนเพียงเพื่อให้ผ่านไปในแต่ละคาบเรียนเท่านั้น และทำให้มองไม่เห็นความสำคัญของปัญหาด้านผู้สอน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน ทั้งโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ควรพิจารณานำผลการวิจัยไปปรับปรุง แก้ไข เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียน ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้มากที่สุด โดยจัดกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษต่าง ๆ ที่ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสนุกสนาน เช่น จัดให้มีการแสดงละครภาคภาษาอังกฤษ จัดประกวดแข่งขันเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

ตลอดจนสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีการพัฒนาการสอน ในด้านต่าง ๆ เช่น เทคนิคการสอน รูปแบบการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับนักศึกษาในสาขาวิชาเอกต่าง ๆ เพื่อนักศึกษาจะได้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษไปประกอบอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว โดยการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดส่งอาจารย์ผู้สอนไปอบรมดูงาน หรือเชิญวิทยากรที่มีความรู้ความชำนาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะทางด้านสาขานาฏศิลป์ดนตรีมาบรรยาย

3. สถาบันการศึกษาควรจะมีการปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอให้สอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนตามสาขาวิชาเอก เพื่อสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานหรือประกอบอาชีพได้

4. สถาบันการศึกษาควรให้การสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยให้เหมาะสมและเพียงพอแก่นักศึกษา เช่น เทป วีดีโอ ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำหรับสอนภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างความสนใจที่จะเรียนให้แก่ผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาข้อมูลและปัญหาจากผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ ด้วยเพื่อเป็นการช่วยในการพิจารณาการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

2. ควรขยายขอบเขตการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั่วประเทศ

3. ควรทำการศึกษาวิจัยในด้านทักษะทางภาษา คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักศึกษาด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร. (2544). 90 ปี กรมศิลปากร. รุ่งศิลป์การพิมพ์ หน้า 36 - 38.
- _____. (ม.ป.ป.) เอกสารสรุปการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ จัดทำโครงสร้างหลักสูตรและรวบรวมโครงสร้างหลักสูตรของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. อัดสำเนา.
- กรรณิกา ศรีคำพา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชนี้ โพธิ์ฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2545.
- กองศิลปศึกษา. (2538). การจัดการศึกษาศิลปวัฒนธรรมด้านนาฏศิลป์ ดนตรี และช่างศิลป์. กองศิลปศึกษา, กรมศิลปากร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กาญจนา นาคสกุล. (2539, มกราคม – เมษายน) "บทบาทของภาษากับการพัฒนาประเทศไทยในระยะยาว," วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. 9 (1) : 34.
- จรัสวัฒน์ ไตรรัตน์. (2539, มกราคม – เมษายน) "การจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย," วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. 9 (1) : 69.
- จรรยา จัวนาน. (2528). "สิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา," วารสารศึกษาศาสตร์ (มอ.) 1 (2) : 55 - 64.
- จันทร์ คุปตะเวทิน. (2521). ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์แรม นาถพิณิจ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชนี้ โพธิ์ฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2545.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนวปฏิบัติ. ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ อีสัน เพรส.
- ชัยวัน พรประสิทธิ์. (2539). การศึกษาปัญหาและความต้องการทางด้านการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชุดิกาญจน์ บุญญะธิตสุข. (2546). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ชุดิรัตน์ เจริญสุข. (2545). ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2526). เทคโนโลยีทางการศึกษา : หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ดารณี ดันดวงศรีไชยชาญ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี โปฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2545 .
- ดารินทร์ อินทับทิม. (2543). การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาที่เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของนิสิตบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. หน้า 2,13-15. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร.
- ธำรง บัวศรี. (2531). ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและพัฒนา. หน้า 6. กรุงเทพฯ : เอกวิถการพิมพ์.
- นพมาศ รัตนปรีดากุล. (2524). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษ ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นริรัตน์ วิจิตรแก้ว. (2542). การพัฒนานักศึกษาตามความคิดเห็นของอาจารย์และการประเมินตนเองของนักเรียน นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิพนธ์ วรรณเวช. (2538). สภาพแวดล้อมสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงในทัศนะของผู้บริหารอาจารย์และนักศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บานชื่น ปัญญาเรือง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี โปฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2545.
- ปทีป เมธาคณวุฒิ. (2532). หลักสูตรอุดมศึกษา : การประเมินและพัฒนา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประนอม สุรัสวดี. (2537). มนุษย์สัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประพจน์ อัครวิรุฬหการ. (2539, มกราคม – เมษายน) "ภาษากับสังคม," วารสารสุโขทัย
 ธรรมาธิราช. 9 (1) : 19.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2532). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
 กราฟิเคอาร์ท.
- พงศ์พรรณ สินธุชัย. (2534). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ
 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
 พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2522). รวมบทความการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- พิมพ์ผกา เฮงสกุล. (2522). การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาของ
 ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์ศรี เปาณิล. (2530). บรรยายภาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2530, เมษายน - มิถุนายน) "แนวโน้มในการพัฒนาหลักสูตรระดับ
 อุดมศึกษา," วารสารครุศาสตร์. หน้า 43-55.
- มาลัยพร นุดาคม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี ใโปไฟฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ
 เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2545 .
- ยุทธศิลป์ จันทรเหลือ. (2530). ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษวิชาหลักระดับมัธยม
 ศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รวงอรุณ ลิ้มเล็ก. (2541). การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539
 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน
 การประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ ไชยวสุ. (2530). ปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ
 ระดับปริญญาตรี ในคณะศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์ในมหาวิทยาลัยปิต
 ุททพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รัชณี บุษมี. (2534). การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำหนดอัตราความก้าวหน้ากับระดับ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ละเอียด จุฑานันท์. (ม.ป.ป.). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ :
 สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)
- วชิระ ชาวหา. (2534). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความผูกพันต่อสถาบันของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา).
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วทานีย์ สุขพอดิ. (2524). *ปัญหาและอุปสรรคของการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3
 ในจังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ. (2530). *ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับ
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 2*. วิทยานิพนธ์ วท.ม.
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัชร หมดป้องตัว. (2545). *การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
 โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ เรือนทอง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี โป้ฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์
 สุพรรณบุรี เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2545.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). *การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดม*. กรุงเทพฯ :
 ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2530). *อุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์. (2531). "ระเบียบการรับสมัครนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์," ใน *คู่มือนักเรียน*
 หน้า 4. วิทยาลัยนาฏศิลป์.
- _____. (2539). *โครงสร้างการบริหารงานวิทยาลัย*. วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันนาฏดุริยางคศิลป์
 กรมศิลปากร. อัดสำเนา.
- ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. (2520). *การสอนภาษาอังกฤษ*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พิษณุโลก.
- _____. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. (2533). *การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สนธยา ยิ่งบุญ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี โป้ฟ้า เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
 เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2545.

- สมบูรณ์ เจตน์จำลอง. (2529). ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของ
รัฐบาลในเขตจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สอริฐ มากบุญ. (2530). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน. ศึกษาศาสตร.
สังต์ อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 3. หน้า 211-212.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สวัสดี ประทุมราช และคณะ. (2529). การศึกษาความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรการฝึกหัดครู
กับหลักสูตรประถมศึกษา. หน้า 1. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สันต์ ธรรมบำรุง. (2527). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพัฒนบริหาราและ
เอกสาร กรมการฝึกหัดครู.
- สันต์ ภิบาลสุข และพิมพ์ใจ ภิบาลสุข. (2524). การใช้สื่อการสอน. ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 5. (2543). ผลการประเมินคุณภาพ
การศึกษาวิชาภาษาอังกฤษระดับอนุปริญาหรือเทียบเท่าในสถานศึกษาที่จัดการศึกษา
ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5. ราชบุรี : กลุ่มพัฒนามาตรฐานคุณภาพ
การศึกษา สำนักพัฒนา .
- สาคร พุทธิผล. (2545, ธันวาคม) "เคล็ดลับของการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผล," วารสารวิชาการ.
5 (12) : 54.
- สุทธิพงศ์ ยงค์กมล. (2544, มกราคม). "การบริหารจัดการเพื่อประสิทธิผลของโรงเรียนที่ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน," วารสารวิชาการ. 4 (1) : 60 .
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. (2535). การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี จันทรล่อ. (2542). การวัดผลและการประเมินผล บริษัทพิมพ์ดีจำกัด.
- สุมิตร คุณากร. (2523). หลักสูตรและการสอน. หน้า 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- สุมิตร อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2533). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- อมรวิทย์ นาครทรรพ. (2530, มกราคม – มิถุนายน) "จุดอับและความหวังหลักสูตรอุดมศึกษา
ไทย," วารสารวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 1 (11) : 119.

- อาจิณวัชร ศักดิ์พิมานพร. (2531). ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาเทคนิคช่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน.
วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อรุพงศ์ คันทวัลย์. (2526). การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอนและความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการเรียนของครู ม.1 ที่ใช้สื่อการเรียนชุด Learning Kit I. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Anderson, Ronald H. (1976). *Selecting and Developing Media for Instruction*.
New York : Van Nostrand Reinhold Company.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York :
Mc Graw Hill.
- Bobbitt, Franklin. (1918). *The Curriculum*. Boston : Houghton Mifflin p. 42.
- Chandrasegaran, Antonia. (1981). *Problems of Learning English as a Second Language*.
Singapore University Press.
- Clark , Willis W. (1961,February)"Boys and Girls Are There Significant Ability and
Achievement Differences?," *Journal of Education Research*. 54 : 210.
- Cronbach, Lee J. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 3rd ed. New York :
Harper And Row Publishers.
- Edward, Aler Louis. (1957). *Technique of Attitude Scale Construction*. Englewood
Cliffs New Jersey : Prentice Hall, Inc.
- Ellis, Rod. (1998). *Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Erickson, Carlton ,W.H. (1971). *Administating Instruction Media Programmes*. New York:
The Macmilian Company.
- Gardner , R.C. and Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language
Learning*. Rousley : Newbury House.
- Gerlach , Vernon S. and Ely , Donald P. (1971). *Teaching and Media*. Engle Wood
Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Girard, Denis. (1977). Motivation : "The Responsibility of the Teacher, " *English
Language Teaching Journal*. Vol. xxxi, No 2.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education*. p. 157. 3rd ed. New York : McGraw Hill
- Jakobovits , L.A. (1971). *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the
Issues*. 2 nd ed. Rowley : Newbury House.
- Johnson , M (1970-1971). " Appropriate reseach direction in curriculum and instruction, "
Curriculum Theory Network Winter . (No. 6). p. 25.

- Kalivoda, Theodore E. (1980, October) "Learning to Listen : What can be done ? , " *English Teaching Forum*. 18 (4) : 2 – 7.
- Kanchana Khamnongsuk. (1989). *A Survey of Problems and Wants in Learning and Teaching of English for Communication Arts in Bangkok University*.
Master thesis, Applied Linguistics (EST). Bangkok : Mahidol University.
- Krasen, S.D. (1982). *Principles and Practice in second Language Acquisition*. Oxford : Pergamon Press.
- Miller, Petricis. (1987). "The Characteristics of Good Teacher," *English Teaching Forum*. 19 (1) : 40 – 41.
- Neagley , Ross L. and Dean, Evans N.(1967). *Handbook for Effective Curriculum Development*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall.
- Prapart Brudhiprabha. (1984). *On FEL/ESL Teacher Training in New English Speaking Countries*. Bangkok Srinakharinwirot University at Prasanmit.
- Reid, Joy M. (1987, March). *The Learning Style Preferences of ESL- Students* .TESOL. 21 : 81 – 111.
- Rivers, Willga M.(1968).*Teaching Foreign Language Skills* . Chicago : The University of Chicago Press.
- Rubin, Joan.(1975, March). "What the Good Language Learner Can Teach Us," in *TESOL*. 9: 41-51.
- Ryans, David G. (1960). *Characteristic of teacher*. Manasha : George Benta Company
- Saggaf,A (1980, December). *An Investigation of the English Program at the Department of English*. College of Education, King Abdul-Aziz University,
In Mecca, Saudi arabie, Dissertation Abstracts International. 43:1820-A.
- Smith, Brook E., Goodman, Kenneth S. and Meredith, Robert. (1976). *Language and Thinking in School*. 2 nd ed. New York : Holt. Rinehart and Winston.
- Wittich, Walter A. and Schuller, Charls . (1973). *Instructional Technology : Its Nature and Use*. New York : Harper & Row Publisher.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย
และหนังสือขอความอนุเคราะห์การตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง คำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1

เป็นข้อมูลสภาพโดยทั่วไปและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2

เป็นความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ รวม 4 ด้าน ดังนี้

- 2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านผู้สอน
- 2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านผู้เรียน
- 2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านหลักสูตร
- 2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

- ข้อใดที่ท่านคิดว่ามีปัญหามากที่สุด โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหมายเลข 5
 ข้อใดท่านคิดว่ามีปัญหามาก โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหมายเลข 4
 ข้อใดท่านคิดว่ามีปัญหาปานกลาง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหมายเลข 3
 ข้อใดท่านคิดว่ามีปัญหาน้อย โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหมายเลข 2
 ข้อใดท่านคิดว่ามีปัญหาน้อยที่สุด โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหมายเลข 1

ตอนที่ 3

เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนด้านผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความเป็นจริง เพราะผลของการวิจัย จะสรุปเป็นภาพรวมไม่เฉพาะเจาะจงต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ดังนั้น จึงไม่มีผลกระทบต่อนานและสถานศึกษาของท่านแต่ประการใด

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

ตอนที่ 1 ข้อมูลสภาพโดยทั่วไปและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. สาขาวิชาเอก

() สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์

() สาขาวิชาเอกดุริยางค์

() สาขาวิชาเอกคีตศิลป์

3. เกณฑ์เฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ (ตั้งแต่ระดับชั้นกลางปีที่ 1 – 3)

() 3.50 - 4.00

() 2.70 - 3.49

() 2.00 - 2.69

() น้อยกว่า 1.99

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสื่อการเรียนการสอน

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือแต่ละข้อที่ตรงกับระดับปัญหา

ข้อที่	สภาพที่เป็นปัญหา	ระดับปัญหา					ช่องนี้ สำหรับ ผู้วิจัย
		5	4	3	2	1	
1.	ด้านผู้สอน การนำความรู้ที่ทันสมัยมาถ่ายทอด						
2.	ใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ						
3.	เตรียมการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา						
4.	ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้						
5.	ความสม่ำเสมอและตรงเวลาในการสอน						
6.	บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนทำการสอน						
7.	การใช้สื่อประกอบการสอน						
8.	ความเป็นกันเองกับผู้เรียน						
9.	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น						
10.	ความเอาใจใส่ต่อการสอน						
11.	สอนเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และนำไปใช้ได้						
12.	ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน						
13.	การจัดกิจกรรมการเรียนให้น่าสนใจ						
14.	ความรับผิดชอบในการสอน						
15.	ความเหมาะสมของจำนวนอาจารย์กับจำนวนนักเรียนนักศึกษา						
16.	อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก						
17.	อาจารย์มีภารกิจอื่นมากนอกจากงานสอน						
18.	การเอาใจใส่ สนใจตรวจงานของผู้เรียน						
19.	ด้านผู้เรียน ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง						
20.	ความสามารถทางด้านทักษะการพูด						
21.	ความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน						
22.	ความสามารถทางด้านทักษะการเขียน						

ข้อที่	สภาพที่เป็นปัญหา	ระดับปัญหา					ช่องนี้ สำหรับ ผู้วิจัย
		5	4	3	2	1	
23.	ความเอาใจใส่ทุ่มเทต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ						
24.	มักมีอาการอ่อนเพลียเบื่อหน่ายในขณะที่เรียน						
25.	โอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน						
26.	ไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ไม่เข้าใจ						
27.	มีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ						
28.	มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ						
29.	การทบทวนการเรียนก่อนและหลังเรียน						
30.	ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่อาจารย์สั่ง						
31.	ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง						
32.	กิจกรรมการฝึกซ้อมการแสดงต่อผลการเรียน						
33.	กิจกรรมงานแสดงในเวลาเรียนต่อผลการเรียน						
34.	กิจกรรมงานแสดงนอกเวลาเรียนต่อผลการเรียน						
35.	ด้านหลักสูตร ความเหมาะสมระหว่างเนื้อหาวิชากับระดับ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน						
36.	ผู้เรียนยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตนเรียน						
37.	ความเหมาะสมของช่วงเวลาที่จัดให้มี การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ						
38.	เนื้อหาวิชายากเกินไป						
39.	เนื้อหาที่เรียนไม่สัมพันธ์กับวิชาเอกที่เรียน						
40.	การจัดลำดับเนื้อหาในรายวิชาต่าง ๆ ของ แต่ละภาคเรียนไม่ต่อเนื่อง						
41.	ความเหมาะสมของจำนวนคาบเรียนในหลักสูตร ต่อสัปดาห์						

ข้อที่	สภาพที่เป็นปัญหา	ระดับปัญหา					ช่องนี้ สำหรับ ผู้วิจัย
		5	4	3	2	1	
42.	การทดสอบไม่เน้นที่ความสามารถในการนำ ภาษาอังกฤษไปใช้						
43.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่ทันสมัย และ ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน						
44.	เนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริง						
45.	<u>ด้านสื่อการเรียนการสอน</u> ประสิทธิภาพและความทันสมัยของห้อง ปฏิบัติการทางภาษา						
46.	ขาดแบบฝึกหัดทักษะทางภาษาที่มี ประสิทธิภาพ						
47.	ความพอเพียงของห้องปฏิบัติการทางภาษา กับจำนวนของผู้เรียน						
48.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง						
49.	จำนวนเครื่องเล่นแถบบันทึกภาพ						
50.	จำนวนหนังสือ วารสาร ตำราทางด้านภาษา อังกฤษ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ด้วยตนเองในห้องสมุด						
51.	การให้บริการโสตทัศนศึกษาและให้ยืมสื่อ อุปกรณ์เพื่อการศึกษาด้วยตนเอง						
52.	ความทันสมัยของสื่อการเรียนการสอน						

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

1. ด้านผู้สอน

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านผู้เรียน

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ที่ ทม 1012/๑๑๒๔

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๖ ธันวาคม 2545

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โป้ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง” โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์ และ อาจารย์สุพร ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาชั้นสูงปีที่ 1-2 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ในระหว่างเดือนมกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวรัชณี โป้ฟ้า ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากมีข้อสอบถามเกี่ยวกับเอกสาร กรุณาติดต่อ นิสิต เบอร์โทรศัพท์ 01-9119876

ที่ ทม 1012/ ๐ 5๕2

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๘ มกราคม 2546

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โพธิ์ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง" โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์ และ อาจารย์สุวพร ตั้งสมรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาชั้นสูง ปีที่ 1-2 จำนวน 190 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ในระหว่างเดือนมกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวรัชณี โพธิ์ฟ้า ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากต้องการสอบถามข้อมูล กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-9119876

ที่ ทม 1012/0584

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/6 มกราคม 2546

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โป้ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง" โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์ และ อาจารย์สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาชั้นสูงปีที่ 1-2 จำนวน 40 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง ในระหว่างเดือนมกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวรัชณี โป้ฟ้า ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภกรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากต้องการสอบถามข้อมูล กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-9119876

ที่ ทม 1012/0543

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 มกราคม 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปปทุมธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โป้ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง" โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระวัฒนานนท์ และ อาจารย์สุพร ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาชั้นสูงปีที่ 1-2 จำนวน 40 คน คอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในระหว่างเดือนมกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวรัชณี โป้ฟ้า ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วินัย หวะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 คอ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากต้องการสอบถามข้อมูล กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-9119876

ที่ ทม 1012/ ๐ ๕ ๕ ๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๘ มกราคม 2546

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โป้ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง" โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์ และ อาจารย์สุพรตังสมรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาชั้นสูงปีที่ 1-2 จำนวน 80 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง ในระหว่างเดือนมกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวรัชณี โป้ฟ้า ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วินัย หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากต้องการสอบถามข้อมูล กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-9119876

ภาคผนวก ข

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม
และหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจแบบสอบถาม

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

1. การุณ สุทธิกุล
 ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร
2. กัญญา ทองมัน
 ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร
3. สนธยา ยิ่งบุญ
 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร
4. สมชาย มาลัยวงษ์
 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร
5. บานชื่น ปัญญาเรือง
 อาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร

ที่ ทม 1012/๔๙/วิ

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔๖ ธันวาคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โพธิ์ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง” โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒน์นันท์ และ อาจารย์สุพรรณ ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์บานชื่น ปัญญาเรือง และ อาจารย์สมชาย มาลัยวงษ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ นางสาวรัชณี โพธิ์ฟ้า และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ณภาพรณ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากมีข้อสอบถามเกี่ยวกับเอกสาร กรุณาติดต่อ นิสิต เบอร์โทรศัพท์ 01-9119876

ที่ ทม 1012/๙๙/๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔๖ ธันวาคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวรัชณี โป้ฟ้า นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง” โดยมี รองศาสตราจารย์วินัย วีระพัฒนานนท์ และ อาจารย์สุพร ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่านอาจารย์กัญญา ทองมัน และ อาจารย์สนธยา ยิ่งบุญ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวรัชณี โป้ฟ้า และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

โทรสาร. 02-258-4119

หมายเหตุ : หากมีข้อสอบถามเกี่ยวกับเอกสาร กรุณาติดต่อ นิสิต เบอร์โทรศัพท์ 01-9119876

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

**ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง**

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	2.74	21.	3.92	41.	5.43
2.	6.20	22.	3.10	42.	4.86
3.	6.23	23.	0.89	43.	5.82
4.	5.68	24.	1.94	44.	4.37
5.	3.36	25.	5.75	45.	2.74
6.	2.81	26.	1.49	46.	3.91
7.	4.78	27.	8.00	47.	7.88
8.	1.98	28.	2.35	48.	4.80
9.	3.33	29.	6.78	49.	3.60
10.	4.88	30.	3.73	50.	1.89
11.	3.60	31.	4.27	51.	2.17
12.	4.28	32.	5.82	52.	2.17
13.	3.47	33.	3.75	53.	5.35
14.	3.65	34.	1.94	54.	3.57
15.	3.68	35.	6.20		
16.	4.27	36.	4.38		
17.	4.27	37.	2.16		
18.	2.54	38.	5.35		
19.	2.86	39.	4.73		
20.	3.26	40.	3.73		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ $\alpha = 0.9047$

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวรัชณี ไบฟ้า
วันเดือนปีเกิด	26 ตุลาคม 2511
สถานที่เกิด	อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2 ม. 4 ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ 10290
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2519	ประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2530	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2535	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2546	กศ.ม. (การอุดมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ